

PHONG HOÀ

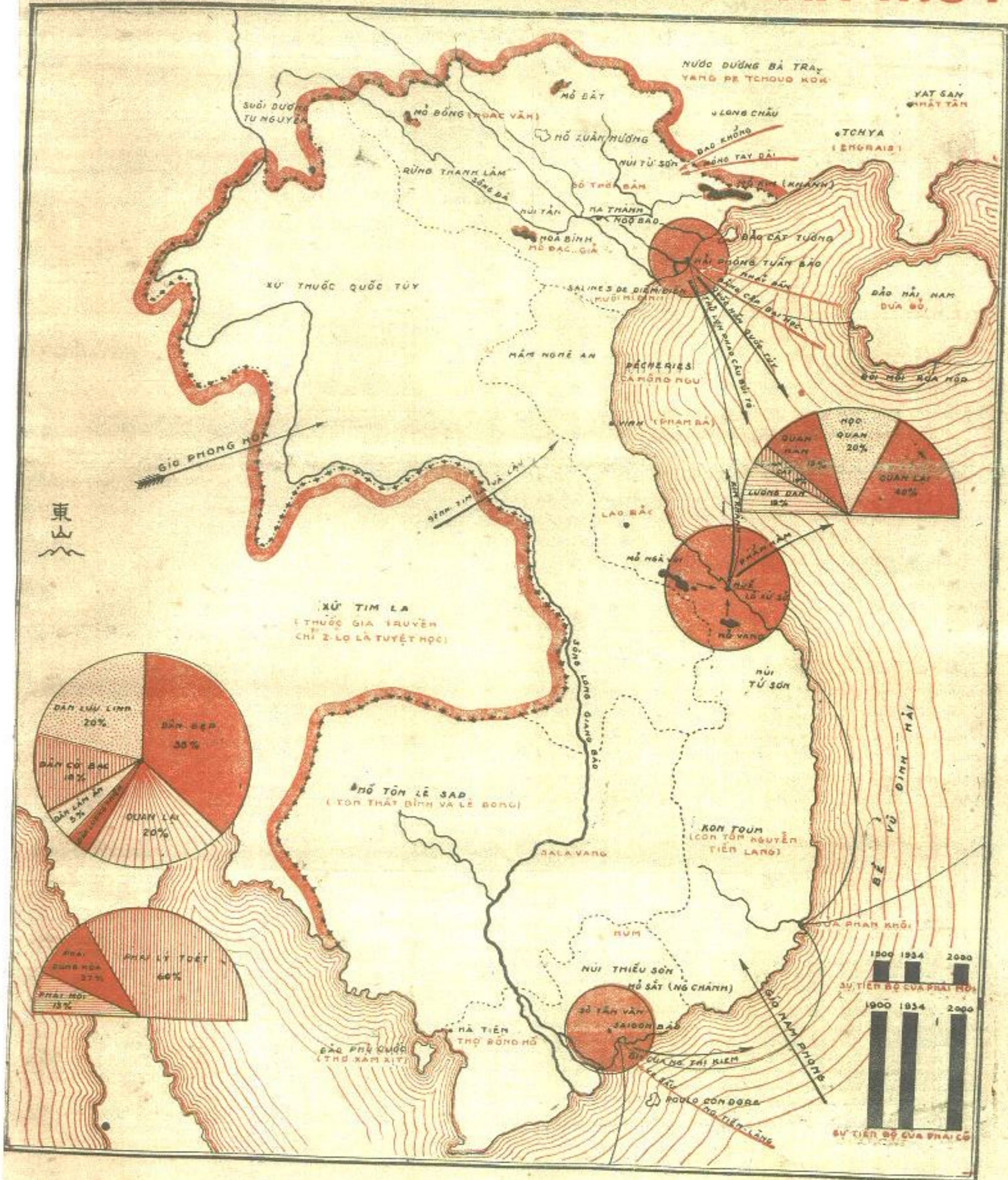
RA NGÀY MÙ SAU

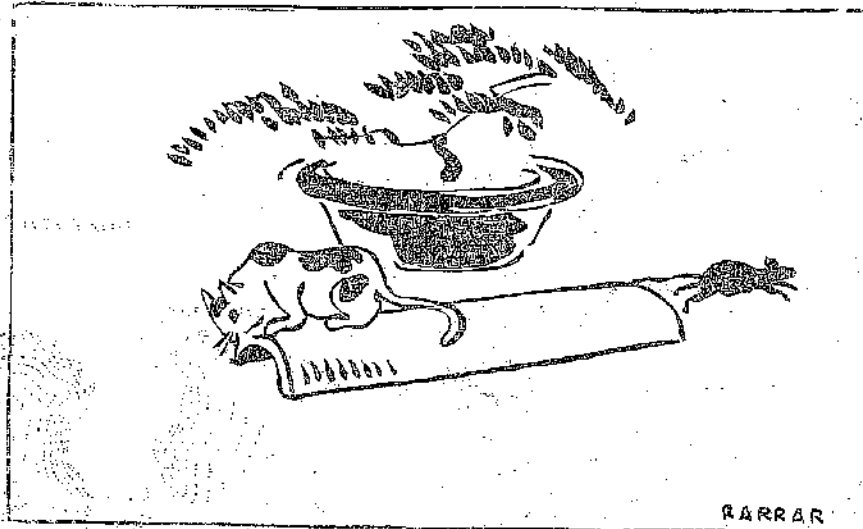
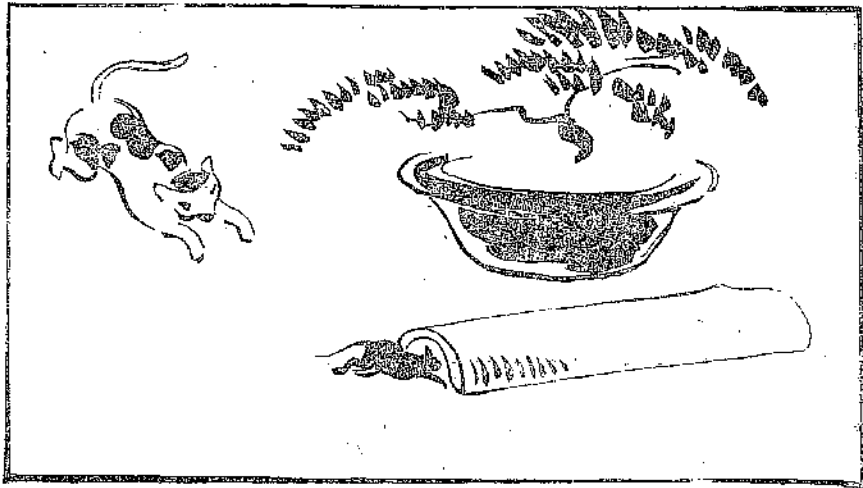
TOÀ-SOẠN VÀ TRỊ-SỰ: 80, ĐƯỜNG Q. THÁNH - GIẤY NÓI SỐ: 874

GIÁ BẢO (trong nước): 1 Năm: 3\$50 - 6 Tháng: 1\$ 80 - Mỗi số: 7 xu - Ngoại quốc: 1 Năm: 6,50 - 6 Tháng: 3\$50

BẢN ĐỊA-ĐỒ ĐÔNG-DU'ONG TÂN-THÒ'I

Tranh không lời

CÙNG CÁC BẠN GẦN XA

Muốn cho một ngày một tiến, một ngày một mới, nên ngoài sự chỉnh đốn về hình thức tờ P.H. đã thực hành rồi, như in đẹp hơn, dùng giấy tốt và trắng hơn, chúng tôi dự định hai việc:

Một là thêm một truyện dài và thêm nhiều mục về khởi hải và trào phúng, khiến cho tờ báo có vẻ hoạt động hơn. Bài đầu từ số sau sẽ thi hành.

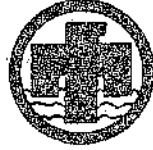
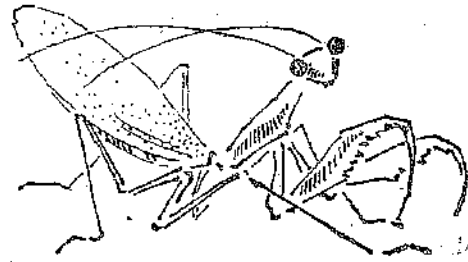
Hai là mở thêm mục Phong-Hóa ở miền Nam, nói về người và việc ở miền Nam, bài vở và tranh ảnh do mấy người giúp việc của Phong-Hóa ở Saigon gửi ra. Hiện chúng tôi đang dự định đặt «chi quán Phong-Hóa» ở trong Nam để tiện việc giao thiệp với các bạn đọc báo trong đó. Khi nào trù tính xong sẽ có lời báo cáo riêng, minh bạch và chi tiết hơn.

Ngoài tờ Phong-hóa, Tự-Lực Văn-Đoàn lại sắp cho ra tờ Ngày-

nay. Hai tờ Ngày nay và Phong-hóa tuy khác hẳn nhau, nhưng rồi sẽ mãi mãi đi đôi với nhau. Người mới, muốn biết rõ hình trạng cuộc đời mới, chỉ đọc hai tờ báo đó là đủ. Tình cách tờ báo Ngày-nay thế nào, sẽ nói rõ trước ngày báo ra, nhưng ngay từ bây giờ, chúng tôi đã có thể tin được rằng, báo Ngày-nay cũng như báo Phong-hóa sẽ là một món cần cho trí dục, xưa nay chưa từng có ở nước Nam và như thế là một sự thiếu thốn mà người ta càng sống theo cuộc đời mới càng nhận thấy rõ.

Chúng tôi bao giờ cũng tin ở lòng tin cậy của các bạn xa gần đối với chúng tôi và ngày ngày cùng với các bạn cùng tiến về những người về phái cũ biết đến một bọn mới giúp sức nhau mà làm việc và cùng nhau dẫn bước không sức gì ngăn cản lại được.

Tự-Lực Văn-Đoàn

KỶ SAU SẼ ĐĂNG DƯỚI BÓNG TRE XANH

TRUYỆN DÀI
của KHÁI HƯNG

Chế độ tuyền cử
ÔNG Pagés, thống đốc Nam-kỳ, ở giữa hội đồng quân hạt, có nói với các ông nghị viên annam rằng:

— Các ông chỉ là đại biểu của vài trăm ngàn người mà toàn thể dân Nam-kỳ có tới bốn triệu, các ông chỉ thay mặt một hạng người có đặc quyền...

Dựa vào lời nói ấy, báo chí trong Nam có báo muốn nói rộng quyền tuyền cử, có báo lại mong cho dân gian toàn xứ được đi bầu cử như bên Pháp.

Ý kiến thì vẫn hay, nhưng thực hành e khó quá. Cứ vào ngày nghị viện dân biểu Bắc-kỳ, nhìn những ông đại biểu của những vùng thôn quê trăm tịch thì đủ rõ. Các ông ấy có vẻ ngày... thơ lắm. Công việc mà các ông ấy cho là nặng nhọc nhất, là đi ăn cơm tây và bầu nghị trường. Còn những lúc bàn đến một vấn đề quan trọng, thì các ông chỉ còn có thể gãi đầu hay ngáp vật mà thôi. Là vì các ông ấy không biết gì về quyền lợi, nghĩa vụ của các ông. Những người đã bầu các ông ấy chắc cũng chỉ có thể giận được như các ông... Vậy trước khi cho toàn dân được làm cử tri, thì nên dạy cho họ biết quyền công dân của họ đã...

...Chứ như bây giờ thì họ tưởng rằng họ có mỗi một quyền — là quyền đem tiền đi lễ...

Đinh thự của Phở-Nghi

Từ ngày Phở-Nghi làm vua Mãn-châu đến giờ, công việc của ngài chỉ có ba việc hệ trọng là: chơi, ăn và ngủ.

Gần đây, người Nhật lại cất một tòa nhà nguy-nga tráng-lệ, mời Phở-Nghi đến ở. Phở-Nghi lấy làm mãn-nguyện và yêu người Nhật đã làm cho mình sung-sướng.

Ở được vài tuần lễ, Phở-Nghi mới nhận ra rằng các nơi trong tòa nhà ấy, vô luận phòng ăn hay phòng ngủ đều có một cách bài trí bí mật, hề người trong nhà nói câu gì, đều đến tai viên giám-đốc Nhật cả?

...TỪ

Phở-Nghi được chính-phủ Nhật săn-sóc, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa như vậy, chắc là lấy làm hài lòng lắm. Chỉ phiền một nỗi canh khuya, hai vợ chồng Phở-Nghi thì thăm với nhau những truyện ái-ân thì có lẽ cũng hơi phiền một tí. Nhưng biết đâu Phở-Nghi lại không lấy sự đó làm vinh...

Lại tục cũ

Ở tỉnh Thanh có một cô con gái 18, 19 tuổi, — cái tuổi kho khăn — ở với người cô ruột.

Không biết cô đem lòng yêu dấu gì một chàng niên thiếu bên láng giềng, mà người cô đem dao cạo trọc đầu cháu gái, rồi bắt ra quì bên vệ đường, đầu đội một sợi rác, để cho công chúng xem.

Bà cô bắt cháu chịu cái hình phạt ấy, chắc là bà đã lầm: bà ta yên trí rằng đã báo thù được cho luân thường, phong hóa cũ, và đã rửa được sạch cái tiếng thối của nhà mình. Còn cái tình yêu thương của người con gái, lòng trắc ẩn người rừng máu mủ có làm quái gì.

NHÀ XUẤT BẢN ĐỜI NAY HIỆN ĐÃ XUẤT BẢN

Sách của Tự Lực Văn Đoàn

Hồn bướm mơ tiên của KHÁI HƯNG (nghe thứ 4)	0\$40
Vàng và máu của THẾ LỮ (nghe thứ 2)	0.45
Anh phải sống của KHÁI HƯNG và NHẬT LINH (nghe thứ 2)	0.45
Nửa chừng xuân của KHÁI HƯNG (nghe thứ 5)	0.75
Giòng nước ngược của TỬ MỒ	0.50
Gánh hàng hoa của KHÁI HƯNG và NHẬT LINH	0.60
Sách ngoài	
Cạm bẫy người của vũ TRỌNG PHỤNG	0.45
Đẹp của NGUYỄN CÁT TƯỜNG	0.35
ĐƯƠNG IN	
Tiếng suối reo của KHÁI HƯNG	0.40
Mấy vần thơ của THẾ LỮ	1.00
Vàng và máu của THẾ LỮ (in lần thứ 2)	0.45

SẼ IN

Hồn bướm mơ tiên (in lần thứ 3)	
Anh phải sống (in lần thứ 2)	
Giấc đường gió bụi của NHẬT LINH	
Nắng thu của KHÁI HƯNG và NHẬT LINH	
Đời mưa gió của THẾ LỮ	

Mua sách giá tiền trước về ông Nguyễn Tường Tam, 80, đường Quan Thánh hiện tại. Tiền cước gửi lời báo: 1 cuốn 0\$20; mỗi cuốn sau thêm 6 xu. Các bạn mua này P. H. được trừ 10%, mua luôn 5 cuốn được trừ 20%.

HAY NHẤT, DANH TIẾNG NHẬT TẠI SAIGON?

II. — Thuốc Điều - kinh bạch - đới, là một phương thuốc hay hơn hết, các bà lấy khi nguyệt làm đầu, nếu khi huyết hư thì sinh ra trăm nghìn bệnh, là tại kinh không đều, từ cùng hư hàn hư nhiệt, cũng hơi độc màu, hư nhiệt vào, hay là sinh đẻ nhiều lần, hư hồng não động tử cung, sinh ra đau trắng dạ dưới, đau thất ngang lưng, hai bên hông, huyết trắng ra nhiều, lúc vàng, lúc đục, có khi lẫn máu, lẫn mủ đen. Nên dùng thuốc này sẽ đỡ ngay, trong người béo da thịt hồng hào, giá thật rẻ, mỗi gói 0\$30, nửa tá 1\$50, một tá 3\$00.

Hai thứ thuốc trên đây đã cứu không biết mấy nghìn người rồi nên Chính phủ Pháp ở Nam-kỳ mới phê bằng ngày 23-Janvier 1922, thì quý ngài thấy rõ hay dở thế nào. Có bán tại: Nhatrang; Mong Luong, Quinhon; Hồ Văn Bá, Quảng Ngãi; Trần Cảnh, Quang Nam; Trần Văn Mai, Tourane; Nguyễn Hữu Vinh, Fallo; Hoàng Đức Việt, Huế; Pharmacie Vinh Tường, Quảng Trị; Thông Đạt, Vinh; Sinh Huy, 59 phố Ga, Thanh Hoá; Nguyễn Đình Văn, 71, Grand' rue, Nam Định; Việt Long, 23, rue Chapeaux, Haiphong; Nguyễn Văn Minh, 20, B' Bonnal, Hải Phòng; Nguyễn Văn Đức, 11, rue des Caisses và khắp Bắc, Trung, Nam, các nơi buôn thuốc Annam ta đều có bán.

Mua-huôn, lãnh đại lý do: Pharmacie ÔNG-TIÊN Annam được phòng, 82-84-86-88, rue P. Blanchy Prolongée Phú Nhuận - Saigon (Cochinchine)

NHỎ ĐÉN LỚN

Cái này ấy, thật không đáng trách, chỉ nên trách cái nền giáo dục nào đã đào tạo ra được những người làm điều ác một cách hể hả, sung sướng như mẹ ta. Nhất là nên trách những người khách hững hờ qua đường nhìn người con gái chịu khổ như vậy chớ là một sự chỉ lý.

Nền văn minh nào đã làm con người ta hóa ra tàn ác như vậy thật là một nền văn minh sáng láng, đáng làm gương cho các nền văn minh khác. Nhà thơ ta chắc có thể tự hào rằng đã có một nền văn minh như vậy.

Mã phát

LƯU BÁ LIÊN, người làng Thịnh-dức tỉnh Hà-đông, là một nhà địa-lý. Để mã cho thiên hạ đã nhiều, Liên muốn tìm một ngôi công-khanh cho mình và cho con cháu mình nữa. Ở cạnh đồng làng Thịnh-dức, có một cái mỏ đất, tục gọi là «mỏ con ngựa», nghe thiên hạ đồn rằng ở đó nhà nào có phúc mà táng trùng vào huyết «con ngựa» không rõ là ở đâu hay ở đâu — sẽ có con cháu làm đến công-khanh, tể-tướng.

Lưu bá Liên, một đêm, không biết nghĩ sao lại đào mã hố lên rồi cho cốt vào một cái vại con, vác đến mỏ con ngựa, loay hoay một mình đào huyết trộm để mong thành cụ lớn.

Ngờ đâu đương lúc làm cho con cháu thành qui phái, thì có người trông thấy, tưởng cướp, tri hô lên. Dân làng đổ ra, đánh cho Liên một trận đòn tưởng chết, tưởng... được chết và chôn ngay chỗ huyết mới đào để cho con cháu nhờ.

Anh Lưu bá Liên này chắc không phải là con cháu Lưu bá Ôn, anh ta ngày thơ quá. Anh ta không biết nghĩ: một là táng vào «huyết con ngựa», thì con cháu chỉ có thể hóa ra kiếp ngựa. Lý luận bất phải vậy. Hai là cho con cháu thành tể tướng, công khanh đi nữa, thì cũng chẳng khác gì một thầy địa lý lừa người mà lấy tiền.

Nhưng lạ một điều, là anh ta làm địa lý mà con ngựa đến nỗi tưởng địa lý là thật có ảnh hưởng đến tương lai của con cháu.

Anh ta có lẽ cũng giống như anh chàng kia, nói dối thiên hạ rằng nhà cháy, rồi thấy họ xô nhau chạy đến tắt lửa, lại tự hỏi mình:

— Ủ, biết đâu biết đâu câu ta nói lại không thực.

Rồi cũng chạy ùa theo,

Thất nghiệp

Ở bên nước Đức, viên quốc-vụ trưởng xứ Bavière vừa ra một đạo

lệnh quyết định rằng, những người thất nghiệp nào không chịu đi làm sẽ phải bị phạt tù một thời hạn ít ra là ba tháng.

Thật là một chính sách cương quyết chỉ có một cái lỗi nhỏ, là... cương quyết quá. Chắc như vậy thì chẳng còn ai dám kêu là thất nghiệp nữa... tuy vẫn không có nghiệp, tuy vẫn chết đói như thường.

Đó là câu chuyện bên Đức. Còn ở bên ta; thất nghiệp vẫn thấy vô số người. Họ không biết rằng theo Hoàng Việt tân luật, hay theo hình luật thực hành ở Hanoi, Haiphong, không có nghề nghiệp cũng bị tội, bị tội đủ đàng, có thể phạt tù từ ba đến sáu tháng. Ấy là không có nghề... và không có tiền. Chứ còn bọn trí thức thất nghiệp, có bố mẹ cho tiền thì tha hồ mà thất nghiệp.

Tứ Ly

BẮT-TRỊ

Ông Từ-bộ-Hùa — chắc các độc-giả còn nhớ — là một nhà văn-sĩ xam-xít, luôn-luôn sut-sít trong mấy bài thơ cũng xam-xít như ông.

Xam mãi rồi cũng có ngày tối. Những bài thơ của ông ta không có một giá-trị gì về thơ cả — ông Từ-bộ-Hùa sợ vậy nên vội-vàng cho ra một tờ báo chữ tây — mà cái hay nhất và đáng khen nhất là không giống một tờ báo hay tí nào cả.

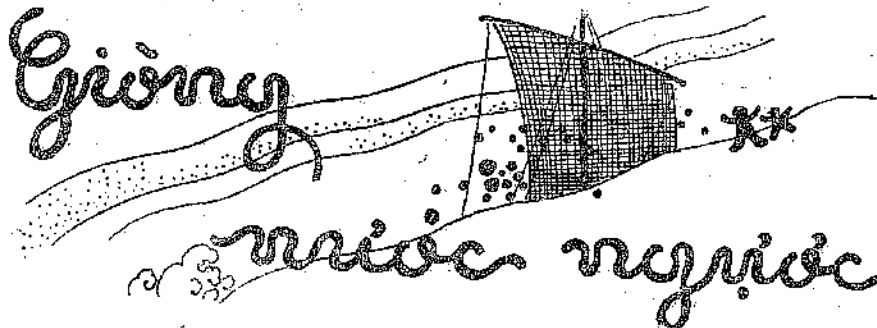
Tờ báo này, bia không xam, mà trắng. Đồ kẻ cũng là một sự tiến-bộ của ông Từ.

Tên tờ báo ấy là «Incorrigible». Incorrigible nghĩa là bắt trị.

Mà bắt trị thật, vì các ông bắt trị đó viết chưa nổi một câu tiếng Pháp cho gọn nghĩa.

Thạch-Lam

Tranh không lời

Hà-nội ăn chơi

Tối thứ bảy, nhất là về đầu tháng,

Nếu ta rời thì giờ, lảng vảng dạo chơi

Chốn nghìn năm văn vật, khắp mọi nơi,

Ta sẽ thấy thiên hạ ăn chơi thả cửa...

Từ hiệu cao lâu, đến hàng nem, hàng phở,

Đèn điện trưng rực rỡ sáng lòa.

Khách sành ăn tập nập vào ra,

Mùi mỹ vị đưa qua thơm diếc mũi.

Chật đường phở, xe đi như mề cửi,

Khách bộ hành tui bụi sơn sao.

Vạn thái, Khám thiên, hai sòm có đào,

Tiếng trống dục, ồn ào như... họ thày.

Những ả mây ngài, như tiên giáng thế,

Nhờ nhờ chào, ngẩng nghề đôn làng chơi,

Vào chốn yêu hoa, suốt sáng nở cười,

Say sưa với cuộc vui tiêu sắc.

Tiền khiêu vũ : dư ánh đèn vãng vặc,

Theo nhịp kèn, âm nhạc du dương,

Tài tử giai nhân, từng cặp uyên ương

Ôm nhau rún rẩy, quay cuồng như gió

lốc.

Rạp chớp bóng, rạp xiếc, rạp tuồng,

đồng đúc,

Trăm nghìn người chen chúc đến mua vui.

Bước vào trong, chết ngất những hơi người,

Tiếng tay vỗ, lân tiếng reo cười âm-ĩ.

Bên Hồ Kiếm, trong sông Khai-tri,

Con-bạc toán khách qui, quan sang,

Tin đồn của tổ tôm, sọc đĩa, tài bàn

Thịt nhau kẻ bạc ngan, vô tội vạ !

Trong các nhà chùa, nhà sầm, cao tường,

kin cửa,

Gài giang hồ hợp chợ phiên đêm.

Công tử công tôn, vì rừng rình tiền,

Hợp dạ hội, thù vui miền hoa nguyệt.

Tầu, sắc, đồ, yên, bốn vị hung thần, liên

hiệp

Giết dân Hà-thành mũi miết cuộc truy

hoan.

Mới hay : kinh tế dù khủng hoảng, gập

bước gian nan,

Ai nhân nhô vắn hoàn nhân nhô,

Mà kẻ ăn chơi vẫn « nếm tiền qua cửa

sở.... »

Tứ Mỡ

TUYỆT HẾT BỆNH LẬU GIANG

KIỆN TINH TRIẾT NỌC

Thuốc Kiên tinh triết nọc số 68 của nhà thuốc Bình-Hưng, ai là người chẳng biết. Như các người phải chứng Lậu, Giang, đi nọc còn lại, nước tiểu khi trong, khi vàng, hay thức đêm, làm công việc gì thọc mệt, hình như bệnh phục phát. Có người lại thấy đau xương, mình mẩy mỗi mệt, mà bệnh giang thấy giật thịt, nổi mụn đỏ, có khi tóc lại hay rụng. Thì đồng ngay thế thuốc Kiên tinh triết nọc giá 1\$50 một hộp là 1 lít (nhỏ 4 lít, nặng 8 hộp) còn người bệnh mới bắt (periode aiguë) sưng, tức, buốt, đau, đi đá giết; dùng thế thuốc Lậu số 58 0\$50 một lọ, chừng 5, 6 lọ là khỏi hẳn

Bình Hưng 67, REYRET (phố của Nam) HANOI (xế chợ cửa Nam trông sang)
Có phát sách thuốc nói về các chứng bệnh, khắp mọi nơi, ai muốn xin, hoặc hỏi về bệnh gì xin đính theo timbre 0\$65

DAUNAMI 1935 CUỘC ĐIỂM SÁCH

báo Ngày Nay

CỦA

TỰ LỰC VĂN ĐOÀN

SẼ RA

MỖI THÁNG BA KỶ

Ngày 1, 10 và 20

Mỗi số 0 \$ 10

Giá đặc biệt với các ngài mua năm trước ngày báo ra: 2\$50 một năm.

Có nhiều tranh ảnh, xếp đặt rất mỹ thuật, thể tài khác hẳn các báo ta hiện có.

CÁC BẠN ĐÓN XEM

Và sẽ dự một cuộc thi, thể lệ như dưới:

Các bạn cứ tùy ý thích của mình chọn trong các ảnh đăng ở 6 số báo đầu lấy 10 ảnh và xếp thứ tự 1,2,3... cho đến 10 và biên vào lá phiếu đăng trong báo, cắt lá phiếu ấy gửi đến nhà báo.

(Bất cứ ảnh nào trong 6 số báo đầu đều có chưa dấu riêng).

Bản báo rẽ do những phiếu gửi đến làm một cái bảng kiểu mẫu về thứ tự nhất, nhì các ảnh.

Thứ tự trong phiếu của người dự thi nào mà đúng thứ tự trong bản kiểu mẫu nhiều hơn hết là được nhất.

10 giải thưởng

Giải nhất 15\$00

Giải nhì 10.00

Giải ba đến giải mười: một năm báo NGÀY NAY, hoặc một năm báo Phong-hóa, hoặc sách của ĐỜI NAY xuất bản, đáng giá 3\$00.

Và các bạn sẽ dự các cuộc thi khác, thể lệ đăng sau.

I. Mơ màng

CUỐN « Mơ màng » của ông Đức Văn chia làm hai phần: phần văn thơ và phần tiểu thuyết. Về phần văn thơ có thể lục bát, thể thơ mới, thể thất ngôn và có đủ các về ngũ ngôn chẳng kém gì « Tập thơ đầu ». Còn về phần tiểu thuyết thì có hai truyện, cũng vô nghĩa lý như nhau. Dưới những bài thơ và tiểu thuyết lại có những hình vẽ cái cánh, con chim, và một con mắt người, nó ngạc nhiên không hiểu sao người ta lại để nó vào đây.

« Tác giả » lại không quên chen vào đây thứ văn kêu mà rỗng là mối sở thích của những nhà văn nói mà chẳng biết mình nói gì:

*Chân gởi mây vẫn, bóng hăng nga thấp
thoảng tựa trong mảnh.*

*Ngon gió hây hây, lòng ai man mác: cảnh
đêm trường lai láng một hồn thơ. Xa trông
ngon núi lơ mờ, bầu tâm sự biết cùng ai
san sẻ. Giữa sớm thông reo, bèo đồng để
khóc, khúc liên tao, tạo hòa khéo trên
người.*

Đó là thứ thơ không văn mà không cả ý tưởng.

Mà thơ có văn cũng vậy. Không thể nào tìm đâu ra được thứ văn tầm thường và rỗng hơn.

*Giăng ơi giăng hơi giăng hơi
Ai treo giăng mãi trên gởi lừng lơ.*

*Giăng ơi giăng hơi giăng hơi
Trông giăng lửng những bồi hồi niềm tây(!)*

Bất kỳ chị vú nào cũng có thể ứng khẩu hát được những câu dư em như thế, hay hơn thế. Nhưng tác giả, ông Đức Văn tôi, làm được thế đã tốn công lắm rồi!

Có lẽ vì:

*Trong lúc hồn thơ lai láng,
Ta (Đức Văn) buột mồm ngán vàng như
điện.*

TỰ LỰC VĂN ĐOÀN
PHONG HÓA TUẦN BÁO
Giám đốc: Nguyễn-Trương-Tam

Mua báo kể từ 1 đến 15 và phải trả tiền trước. Ngân phiếu xin gửi về
Ó. Nguyễn-Trương-Tam

rồi thành ra điển thực, nên trông ra:

*Dưới trời rặt những giống ma,
Quanh mình nhưng nhúc trông mà sợ thay!*

Nghe nó cũng ngỡ ngàng như câu này của một nhà « thi sĩ » cổ lỗ:

*Trạng nguyên công mẹ xuống ao,
Hỏi mẹ ăn bèo có gita hay không?*

Ồ! thơ với thần!

II. Tình em

TÌNH EM cũng là một tập thơ đầu. Tác giả nó là Nhuệ-Thủy, một nhà văn mới có hai mươi tuổi, theo lời tựa của ông Mai thanh Hồng (trợ bút Văn Học tuần san).

Không cần phải nhiều tuổi mới là người có tài, cho nên ông Nhuệ Thủy cũng có tài. Có cái thứ biệt tài là thơ ông viết bằng những câu văn và ý tưởng người khác.

Nghe những câu:

*Ngắm chân rồi em để sát mới,
Môi em cùng với cánh hoa tươi,
Hoa tươi cùng với môi em đỏ,
Em gửi tình quân đón lấy cái.*

Lệ ta chưa có ai lau

Tìm ta thồn thốc ta chờ ai lau.

*Nhờ nhơ cười với cảnh non sông
Với cô hoa tươi bướm lượn vòng*

Đề tỏ cho em thấu nỗi niềm

Yêu đi! yêu mãi! bạn tình ơi! v. v.

Thì tưởng chừng như tác-giả đã cảm bằng những cảm tình của một vài người làm thơ trong Phong-hóa.

Tuy vậy, tác-giả cũng có cảm tình riêng, cũng tự đặt mình sáng tác được ra thơ. Mà khi đã sáng tác thì thơ ấy lại có cái ý vị rất kỳ-quặc:

*Khúc sông để cho ta uống
Uống chén tình rồi ta tình say.
Anh bỏ em, em lạnh-lùng,
Sầu em man mác nó bay tung!*

Xuân ấy, em vui sướng lạ lùng.

Tả người con gái đang khâu:

*Em nhìn, em ngắm thấy gì đâu?
Chỉ thấy trời đen thẫm một màu.
Em đã vô tình đâm phắt mũi
Kim vào tay trái: rớt mình, đau!*

Không có lời bàn.

Nhưng cũng không kỳ quặc bằng mấy câu thơ đầu in riêng ở trang đầu sách! Kỳ quặc và ngậy ngộ. Tác giả lấy thứ giọng rất thiết tha, rất náo nùng mà gọi tình là chúa:

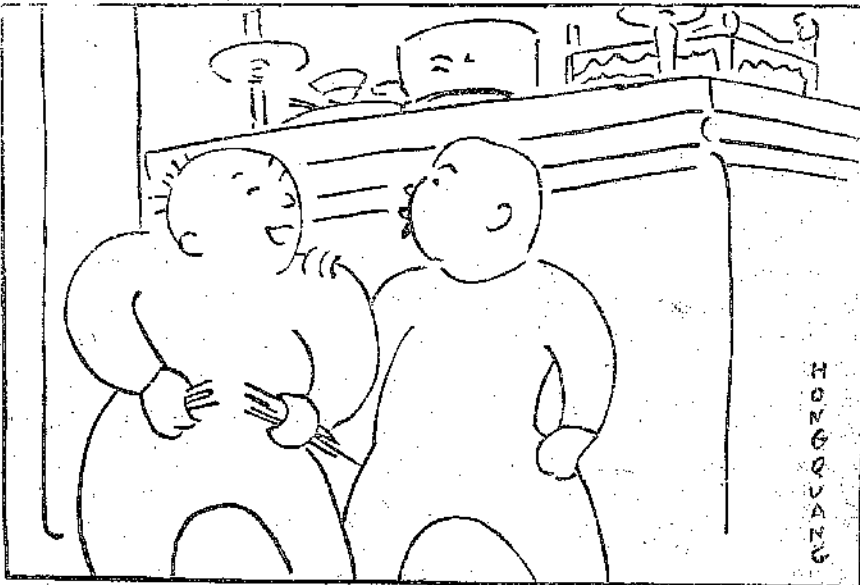
*Chúa tình em ơi! chúa tình ơi!
Em hãy cho ta một nụ cười...*

Chẳng biết chúa tình nghe ông Nhuệ Thủy gọi có trả lời không, nhưng tôi chắc là chúa tình phải ngẩn mặt ra không hiểu gì cả. Vậy giá đôi hai câu ấy ra thế này, có lẽ thú vị hơn:

*Chúa lâu ơi! chúa lâu ơi!
Ông hãy cho ta mấy tiếng cười.*

Chúa lâu nghe cười hay nghe kèn thì cũng thế.

LÊTA

— Sao mày lại bẻ ngán hương đi thế?
— Để cho chóng hạ cổ.

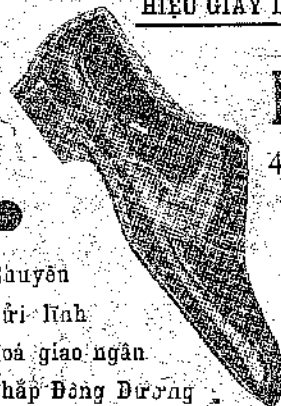
THUỐC LẠU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới mắc phải, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã man khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chí em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người lâu cũng nhiên người uống thuốc này được rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$80 một ống. Bệnh giang-mai, bệnh bạch-lên-soài, nóng rết, đau xương, rết thịt, rức đầu nổi mề-đay, ra máu gà, hoa khê, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến hiệu, không hại sinh dục. Cũng 0\$80 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÔNG, 88, Route de Huê (sẽ cửa chợ Hóm) HANOI — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ — Hảiphong, M. Đức, 73, Belgique — Namđinh, Ich sinh Đường; 190; phố Khách — Sơn-tây, Xuân Hai libraire Luc-son — Cao-Bàng, Vinh Hưng, 58, phố Thôn Yênbay, Đông Toàn — Lao-Kay, Đại An — Vinh Huê, Tourane, Bazar Bát Tiên — Saigon, Đức Thắng, 148, Albert 1er Dakao — Pnompenh, Hồng Bàng — Nhatrang, Sơn giang 12, Rue Marché — Vientiane, maison Ân Ba. Còn nhiều nơi nữa không thể kể hết, các nơi muốn mua buôn hoặc làm Đại-lý xin viết thư về thương lượng.

HIỆU GIÀY LỚN NHẤT XỨ BẮC KỲ

Phong Tài
43, RUE des PIPES
HANOI

Chuyên

gửi-linh

hoà-giao-ngân

hấp-đàng-đường

SUCCURSALES

2 et 18

Rue des Paniers

Chức phó nghị-trưởng

DẠI HỘI-NHỊ KINH-LỄ ĐÔNG-DƯƠNG năm nay họp ở Saigon (Nam-kỳ).

Các ông nghị mọi xứ đưa nhau về đây nghe diễn-thuyết và lĩnh tiền phụ-cấp. Ngoài Bắc nghị-viện dân-biểu có cả ba ông, trong đó có ông Nguyễn-văn-Vinh và ông Vũ-văn-An.

Người ta bảo hai ông này cùng vào dự đại hội-nghị sẽ xảy ra nhiều chuyện lôi thôi, vì hai người kinh địch nhau. Nhưng người ta lầm: hai ông đồng lòng với nhau lắm, đồng lòng... hại nhau.

Hai ông lại đồng lòng giúp nước nữa, đồng lòng xả-kỹ... trừ sự chết, còn việc gì có lợi cho dân là các ông không bao giờ quên. Họ chẳng lúc nào các ông bận việc riêng của các ông thì không kể.

Vào đến Saigon, hai ông cùng ra ứng-cử ghế phó nghị-trưởng đại hội nghị. Điều đó không có gì lạ. Nhưng sự lạ là hai ông đều tuyên bố không ứng cử cả.

Ông Vinh, theo báo Trung-bắc, thì trước khi xuôi Nam, ông rún vai, nói: toàn thể anh em đồng viện cử ra thì tôi mới ra. Còn tự tôi ra ứng-cử thì chẳng đời nào.

Thế rồi vào Nam, toàn viện ép ông ra ứng-cử. Toàn viện nghĩa là 46 ông, trừ 22 ông bầu cho ông An.

Còn ông An thì nghe đầu ông cũng tuyên-bố không ra ứng-cử. Nghe đầu toàn viện cũng ép ông ra. Toàn viện nghĩa là 46 ông trừ 24 ông bầu cho ông Vinh.

Kết quả: ông Vinh được.

Nhưng được để làm gì? Vâng ông nghị-trưởng, đã có ông phó nghị-trưởng tây chủ tọa, thành ra chức phó nghị-trưởng bản xứ chỉ là một cái danh hào, một cái... phẩm hàm.

Hai ông tranh nhau phẩm hàm ấy để quá. Mà nào có được phụ-cấp phụ kiếc gì cho cam.

Cô Mộng Quyên

CÔ MỘNG QUYÊN công kích lối y phục mới trên mặt báo Đông pháp.

Có nhớ đến những lúc áo the thâm,

quần lĩnh tía, có bồi hồi tức dạ; muốn chị em đều quay về cách ăn bận cũ. Ý chừng cô mới học thuộc được câu:

— Một thương tóc bỏ đuôi gà...

Sau khi than thở, nhớ tiếc cái nón quai thao, cái quần lụa xò, cái áo lướt thướt với bộ xà tích bạc, cô Mộng Quyên chế lối ăn bận mới có vẻ lẻo loet, làm tăng vẻ lẳng lơ phong tình và... tổn tiền nữa.

Rồi cô bảo lối ăn mặc ấy không hợp với con mắt thẩm mỹ của phụ-nữ Việt-Nam. Cô cũng biết đến mỹ thuật ư? Nếu thật, thì đáng lo cho mỹ thuật lắm.

Nhưng cô chỉ lấy cái luân lý xưa mà khuôn mỹ thuật vào, như cô đã cho cái óc cô vào cái khuôn ấy. Cô thì được vì óc cô mềm mại như đất sét, chứ mỹ thuật mà cô khuôn vào luân lý, nhất là luân lý cũ thì không phải là mỹ thuật nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, nếu cô Mộng Quyên không phải là nạ giòng thì rồi đây cô cũng có ngày đến vận cái áo kiêu mới, vắn tóc lệch, để lấy cái điệu « lẳng lơ phong tình »... lúc đó chỉ còn là cái điệu cũ rích...

Tự tử

CÔ HỒNG TUYẾT Mai là con nuôi một người khách ở Haiphong tên là Sam You Sil. Cô biết tiếng tàu, tiếng ta, tiếng Pháp, năm nay tuổi mới 18.

Cô yêu một thiếu niên người Nam, trộm dính hôn cùng nhau như Thủy Kiêu, Kim Trọng thua trước. Nhưng không may cho cô, gia-đình của người yêu của cô thuộc về phái bảo-tồn, không cho phép cậu cùng cô được kết hôn, vì sợ người ta chê: có con lấy Khách.

Cô buồn tãi rồi cô tự tử.

Câu truyện chỉ có thế. Có đáng tức cười không, tức cười đến chảy nước mắt ra được không?

Chết vì tình lại một cô Tuyết-Hồng khác. Chẳng qua là tại tiền thuyết. Các bà nung-núc những thịch, nhằng nhằng nhờ nhờ, đại biểu cho cái văn minh cũ, bấu mỗi mách lẻo với nhau như vậy.

Ừ, ngày xưa còn làm gì có tình nữa. Lấy chồng là lấy một người đàn ông — giá trẻ thế nào cũng được — để mà đẻ con, có thể thôi Thiên chức đầu bà là vậy. Cô Mai chết, chẳng qua là hiểu lầm chữ tình... chứ thực ra không phải là vì bố mẹ cậu con trai cậu nệ đến nỗi

làm thiệt lấy đời hồng nhan. Linh hồn cô Mai có. Khôn thiêng, xin đừng oán trách, không phải lỗi tại những lệ tục xưa đâu!

Vậy ta nên bảo tồn cổ tục lắm, có phải chăng ông Dương-bá-Trạc, ông Nguyễn-trọng-Thuật? Một mạng người, nhất là người con gái, có là bao.

Từ Ly

Ông Đỗ-thúc-Trâm phản trần

PHONG-HÒA nhận được một bức thư của ông Đỗ-thúc-Trâm bên báo Đông-phương, nhờ đăng mấy giòng sau đây:

« Trả lời ông Thạch-Lam :

« Bài « Sự khổ não với đời người » ký tên Thanh-Tâm, ông bảo là của ông Thiếu-Son, (vì bài đó mà ông công kích tôi), là một bài vấu về tình cảm ông Yên-Son đưa đăng báo Đ.P. Tôi chỉ riêng giữ mục phê bình báo Đ.P., chỉ chịu trách nhiệm những bài ký tên tôi, mà tôi phê bình ông Thiếu-Son riêng về phương-diện phê bình.

« Bao giờ tôi cũng cương quyết giữ lời tôi đã nói: ông Thiếu-Son là một cái óc thoải bộ, không có giá trị gì, ngoài cái giá trị nhỉnh hót những quan trường.

« Người ta có thể là một nhà danh sĩ, lại có thể là một nhà phê bình vô giá trị (on peut être un bon littérateur et un mauvais critique).

T. Đ. Trâm »

Xin biết như vậy.

Nhưng thật là một sự đáng buồn cho báo Đông-phương, đáng buồn nhất là cho ông chủ nhiệm hay chủ bút báo ấy — đã đăng một bài của báo mình công kích, ký tên khác, mà không biết.

Hay hoặc có biết mà dụng ý làm như vậy. Cái đó lại là một câu truyện khác và phải hỏi ông Yên-Son mới rõ.

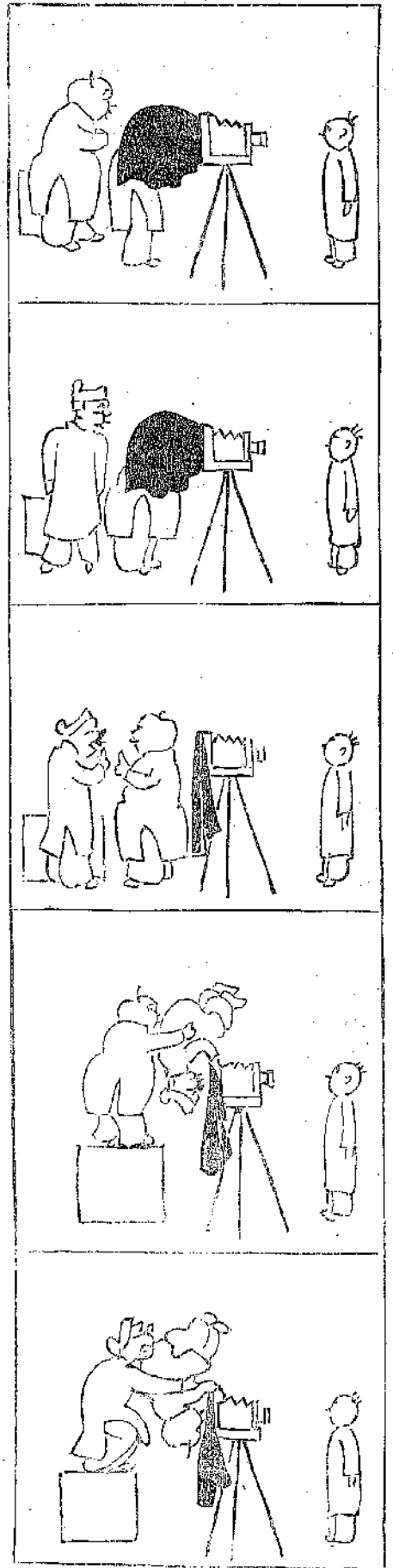
Bài đó, ký tên Thanh-Tâm, không phải chính tôi, tôi bảo là của ông Thiếu-Son đầu, ông Đ.T.Trâm ạ! Người mà bảo bài ấy là của ông Thiếu-Son... lại chính là ông Thiếu-Son vậy.

Mà khi đọc bài đó đăng trên báo Đông-phương, ông này là người lấy làm ngạc nhiên nhất.

Kể cũng không phải là không có lẽ.

Thạch Lam

Tranh không lời

LIBRAIRIE NOUVELLE

PLACE NÉGRIER HANOI

Có bán đủ báo chí, sách, vở và các đồ dùng của anh em chị em học sinh. Tuần lễ nào cũng có báo và tạp chí ở bên Pháp sang. Có giấy viết thơ thượng hạng, lịch sự đủ các mẫu và các format.

HÀNG RẤT TỐT ĐẸP — GIÁ CỰC KỶ RẺ

docteur

NGUYỄN HẢI

6, RUE DE COLOMB

(Góc ngõ Nam Ngự) — Giấy nói 410

CHIỀU hôm đó, tôi ngồi chơi với Ngô-Đàm trong phòng sách của anh ta. Sau một hồi truyện phiếm, bạn tôi lấy ra một cái hộp gỗ trắng đem khoe tôi :

— Tôi mới mua được cái này hay lắm.

— Cái gì ?

— Rồi anh sẽ biết.

Nấp hộp mở, anh lấy ra một cái đầu lâu lớn, kuning nhẹ đặt lên bàn, rồi nhìn tôi mỉm cười. Tôi hỏi :

— Anh mua vật này làm gì ?

Đàm không trả lời ngay, lim-dim mắt, gạt tàn thuốc lá và thong thả nói :

— Cái đầu lâu là biểu hiệu sự chết, là một vật mà các nhà hiền-triết hoặc tu hành bên Âu châu thường bày trước mặt, bên những chồng sách dày bụi bám để suy nghiệm về những lẽ huyền bí của « đời sau ». Đối với một vài nhà thông thái thì đó là một vật khảo cứu cũng như viên đá lạ, một chất hóa học hay một ống cây vi trùng. Tôi không phải là nhà hiền triết, không phải là nhà tu hành hay nhà thông thái, nên cái đầu lâu đối với tôi chỉ là một thứ bài trí ghê gớm, một thứ đồ... « mỹ thuật » của người hiểu kỳ như tôi. Nhưng có lẽ trong những lúc đọc sách ở nơi tĩnh mịch này, trong những khi suy xét về những điều bí hiểm của sự chết, của đời người, thứ đồ « bài trí » kia sẽ là một vật kích thích cho trí tưởng tượng của tôi... Biết đâu bạn anh sẽ chẳng là một nhà tư tưởng trầm mặc như nhà hiền triết, nhà tu hành.

Câu nói vắn vỏi, nửa nghiêm trang, nửa đùa cợt của Đàm khiến tôi hơi ngạc nhiên, nhìn bạn.

Bỗng cửa phòng bật mở, một chàng thiếu niên mặc áo phục bước vào, chưa kịp nói gì đã trông thấy cái đầu lâu, rồi đứng đực ra đó. Đàm hỏi :

— Kia anh Chung, sao hôm nay trông kỳ khôi thế ?

Lúc ấy, Chung mới ngánh lại sẽ gạt đầu chào tôi, rồi lại trân trân nhìn cái đầu lâu trên bàn, mãi mới nói :

— Ô anh Đàm ! anh cũng có cái này ư ?

— « Cũng có ? » Thế ra tôi không thể có một cái đầu lâu được sao ?

— Ô, thế anh không thấy gì lạ chứ ? Anh không thấy gì ư ?

Chung ngồi xuống, đưa tay vuốt tóc, mặt hãy còn vẻ lo lắng, nhìn hết tôi đến Đàm rồi đến cái đầu lâu. Anh nói :

— Sao lại có sự ngẫu nhiên lạ thường đến thế ? Tôi đến đây cũng định thuật cho anh nghe về cái đầu lâu ở nhà tôi... thì lại gặp ngay chính vật này... Chính cái đầu lâu này. Tôi đã tưởng nó đang ở nhà tôi biến lại đây, nên tôi mới sùng sốt đến thế. Để tôi kể đầu đuôi câu chuyện các anh nghe.

mà sương chưa được khô hẳn. Thao xem ra qui hóa cái vật quái gở ấy lắm. Tôi thì không. Tôi thoạt trông thấy nó bỗng thấy ghê rợn cả người... Có lẽ vì tôi thoáng nghĩ đến cảnh hiu quạnh chung quanh nhà của chúng tôi, hay có lẽ tôi vừa mới đọc xong những truyện linh hồn hiển hiện anh cho mượn ngày trước... Cái đầu lâu đặt trên bàn học anh Thao kê gần cửa sổ lúc nào cũng như chăm chú nhìn

thở đều và thong thả. Thình thoảng một tiếng ngáy ở buồng anh Lịch lại đưa sang. Mọi vật quanh nhà đều im lìm. Không một tiếng lá bay, không một hơi gió thoảng. Tôi muốn quên mà không thể quên cái đầu lâu kia được. Tôi thấy hình như nó có trí giác, nó « vẫn còn thức » và trong bóng tối, đang nhìn rằng chao mắt nhìn thấy sự kinh khiếp của tôi.

Bỗng nhiên tôi thấy lạnh tái người đi. Từ phía bàn giấy anh Thao, tôi chợt nghe thấy những tiếng ken-két nhỏ như hai hàm răng nghiền vào nhau. Tiếng ấy nghe mỗi lúc một rõ dần, mà lâu đến gần một phút. Trước tôi còn muốn tin là tiếng anh Thao nghiền răng trong mơ. Nhưng Thao nằm bên cạnh tôi, mà tiếng kia thì rõ ràng ở bàn giấy đưa lại. Rồi tôi lại thấy lịch kịch như cái đầu lâu đang cử động. Tiếng nghiền răng vẫn không dứt, nghe ra giận giữ và ghê gớm hơn lên... Tôi vội nấp lấy cánh tay anh Thao, hết sức lay, Thao thức dậy hỏi thì tiếng nghiền răng lại ngừng bặt. Tôi ghé tai Thao nói rất nhỏ :

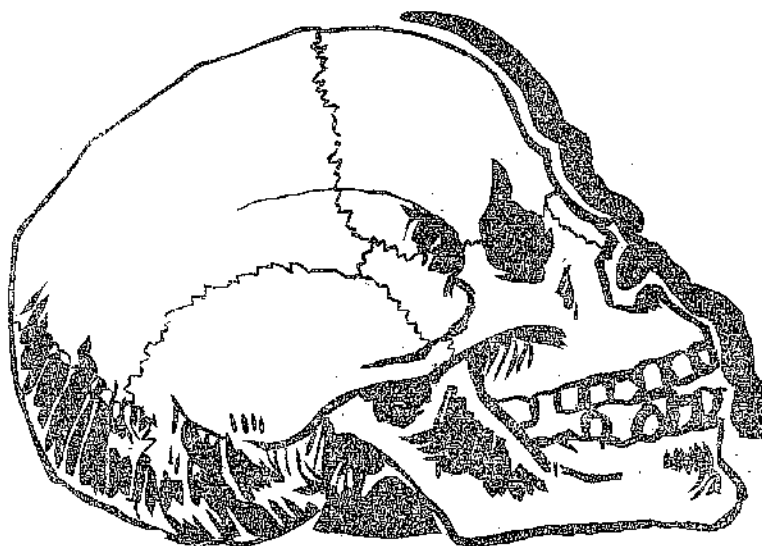
- Tôi vừa thấy một sự rất lạ...
- Ở đâu ?
- Ở cái đầu lâu !
- Có lẽ nào ?
- Cứ để yên mà nghe.

Rồi chúng tôi không nói gì thêm, lắng tai nghe ngóng một lúc thì lại thấy như trước, tiếng nghiền răng cứ trước nhỏ sau to dần. Thao liền đứng phắt lên, chạy lại bên bàn đánh riêm thắp đèn, cái đầu lâu vẫn nguyên chỗ cũ, nhưng lúc ấy lại ngánh mắt nhìn về phía giường tôi nằm.

Chúng tôi nhìn khắp nhà một lượt. Không có gì lạ. Cái cửa sang phòng anh Lịch vẫn đóng kín. Cửa sổ tuy không có cánh, nhưng có chấn song sắt, mà cái bàn giấy của Thao kê xa đó, những năm, sáu bước, áp vào bức tường đối diện với giường của chúng tôi.

Thao bảo tôi rằng những tiếng vừa rồi là tiếng chuột gặm, nhưng chính anh cũng biết nhà chúng tôi không có qua một con chuột nào. Và cái tiếng lúc này nghe to và rõ một cách khác thường lắm.

Thao thấy tôi lo ngại cũng không bình tĩnh được, nhưng anh cố tìm lời an ủi tôi.

Chung lấy chén nước nóng cạn một hơi, lỏng ngóng châm điều thuốc lá rồi nói tiếp :

— « Trước kia tôi vẫn ở trên hàng Bông như anh đã biết. Nhưng cách đây nửa tháng, anh Lịch là người học trường mỹ thuật mới ra năm nay, tìm được một cái nhà ngói ở ngoại ô để làm phòng vẽ. Nhà ấy một tầng, chia làm hai căn rộng. Lịch ở một căn còn một căn gọi anh Thao học năm thứ hai trường thuốc với tôi đến ở cho vui và chịu đỡ Lịch ít tiền thuê nhà.

Chỗ này ở xa thành phố, chung quanh toàn bãi cỏ, một mặt ngánh ra phía đường cái tây. Ở chỗ yên tĩnh như thế để học hành, lại rẻ tiền nhà, mà có hai người bạn cùng nhà nhận tử tế cả thì còn gì dễ chịu hơn. Tôi không bao giờ phải phàn nàn nếu trưa hôm kia anh Thao không có cái ý kiến kỳ quặc đem về nhà một cái đầu lâu.

Đầu lâu thì tôi không lạ gì. Hồi còn học trường Bưởi, tôi đã được trông thấy nhiều lần ở phòng thí-nghiệm. Nhưng cái mà anh Thao lấy ở nhà thương về lại của một tên tù mới chết, trông còn mới, trắng hơn cái này nhiều,

tôi bằng hai con mắt đen và rỗng, mà hai hàm răng thì nhe ra một cách chế riễu và độc địa. Tôi có cái cảm giác khó chịu hình như « nó » biết cả những điều tôi nghĩ thầm. Tôi sinh ác cảm với « nó » và chắc hẳn « nó » cũng không ưa gì tôi. Cái vật tro tro kia không ngờ lại làm tôi hân hoan đến thế. Tôi lấy đủ các nhẽ để tự nhủ mình cũng không xong, mà nỗi lo ngại của tôi mỗi lúc một thêm nặng càng nề như đè nén mãi lòng mình.

Tối hôm ấy, thấy bát rất trong người, để Thao ngồi học một mình, tôi đi nằm trước. Anh Lịch ở phòng bên cạnh vào nói mấy câu chuyện rồi lại ra ngay. Tôi nằm đó chừng đến hơn một giờ đồng hồ mới ngủ đi được. Nhưng cả trong giấc ngủ, tôi vẫn bị cái đầu lâu kia ám ảnh hoài. Tôi nằm mơ toàn thấy những đầu lâu với sương người, hay những cái ghê sợ hơn thế. Một lần tôi hốt hoảng thức dậy thì ngọn đèn cây trên bàn học anh Thao đã tắt, trong nhà tối đen như bưng lầy mắt, bên ngoài cũng vậy, vì tôi cố nhìn ra cái cửa sổ chấn song sắt cũng không trông thấy đầu. Bên cạnh tôi, anh Thao chùng đã ngủ say, tiếng

THẦY TƯỢNG MINH NHƯ KÍNH

lại mới sang

Năm ngoái thầy đã nổi danh ở Hà thành. Thầy về Tân thăm nhà nay mới sang. Thầy cũng đã từng đi du lịch các nơi như Xiêm La, Ai Lao, Cao Mên, và Trung Nam Bắc Kỳ, ai cũng biết tiếng thầy học đạo chính tông, rất tinh tường về khoa tướng số. Trong đời người cần phải biết những điều quá khứ, vị lai như muốn tránh giữ, gặp lành tài lộc may mắn thế nào, nên mau tìm đến thầy, thầy sẽ đoán cho mà nghe. Giá cả tính phải chăng. Hiệu thầy Minh như-Kính ở 56 phố Hàng Bào, Hà Nội.

HIỆU THUỐC TÂY HÀNG GAI

PHARMACIE de HANOI - 13, Rue du Chanvre, 13

HOANG-MỘNG-GIÁC VÀ NGUYỄN-HẠC-HẢI

BẢO-CHẾ HẠNG NHẤT TRƯỜNG ĐẠI-HỌC PARIS

Chính chủ - nhân tiếp khách và trông nom chế các đơn thuốc cần thận
CÓ BÁN : Rượu bổ Vin Tonique Alexandra 1905

Chung lờ đi đèn rất lâu chờ xem song không thấy gì. Nhưng khi tắt đèn lên giường nằm chưa đầy nửa giờ, thì cái tiếng nghiêng rầm lúc này lại bắt đầu, mà lần này thêm to, thêm dữ dội.

Lúc ấy, cây đèn để ngay cạnh giường ngủ. Tôi chấp ba que riêm làm một bật lên thắp.

Trông sang bàn giấy thì cái đầu lâu đang lắc-lư như thừng phồng nhựa của trẻ con chơi!»

Ngô Đàm bỗng phì cười lên thì Chung có ý không bằng lòng.

«Quả thế, cái đầu lâu cứ nhún nhở, lắc lư đến nửa phút. Mà chả có gì đáng cười hết. Chính anh Thao là người không sợ gì cả, lúc ấy cũng phải kinh ngạc mà nhìn tôi.

Trót đêm ấy, chúng tôi không ngủ, cứ để đèn ngồi rình. Thì lại không thấy xảy ra việc gì nữa.

Sáng hôm sau (lúc là hôm qua), chúng tôi nói chuyện ấy cho anh Lịch nghe thì anh cũng không tin. Sau thấy tôi nhất định nài anh Thao đem cái đầu lâu vứt đi, Lịch mới cho là chuyện có thực. Nhưng anh nói:

— Đã thế thì để đêm nay tôi cũng rình xem, rồi có thể nào vứt đi cũng không muộn.

Thì đêm qua cũng lại giống đêm trước. Cứ tắt đèn được một lúc lại thấy cái đầu lâu nghiêng rầm ken két mà thấp đèn lên lại thôi.

Tôi nhàn đọc các sách anh cho mượn và gần đây lại được đọc một đoạn đặt sử về hồi đại cách mệnh Pháp, thấy kể truyện những thủ cấp sau ba, bốn giờ vẫn còn sống được, nên tôi càng cho việc cái đầu lâu kia nghiêng rầm là một việc phi thường. Bây giờ thì tôi tò mò hơn là khiếp sợ. Tôi bảo Thao cứ để yên cái đầu đấy và đến rú anh ngủ ở nhà chúng tôi một tối xem. Tôi vẫn biết anh hay để ý đến những truyện kỳ-dị như thứ truyện này lắm.»

Ngô Đàm vui lòng nhận lời. Tôi cũng ngờ ý muốn đi với anh ta một thể và cũng hẹn đến tối sẽ có mặt ở nhà anh Chung.

Lúc Chung ra khỏi, Đàm soa tay mồm cười một mình. Tôi hỏi ý anh về truyện vừa rồi ra sao, thì Đàm chỉ nhún vai, nói:

— Tôi sợ không gặp được cái lý kỳ như anh Chung nói, không khéo lại chỉ là một câu truyện buồn cười thôi. Nhưng đầu sao, ta cứ đi xem, không biết đầu mà nói trước được.

Bây giờ rưỡi tối hôm ấy chúng tôi đến nhà thì các anh Thao, Chung và Lịch đang ăn cơm ở phòng vẽ của Lịch. Đàm đứng xem mấy bức vẽ than của Lịch được chừng năm phút thì

các anh ăn xong. Chúng tôi sang cả phòng bên nói truyện.

Trước hết, Đàm đi lại bên bàn cầm cái đầu lâu ngắm nghía mãi. Mặt anh có vẻ nghiêm trang như nhà thông thái đang khảo cứu, nhưng đôi mắt tươi cười một cách hóm-hỉnh. Bỗng anh quay lại hỏi Lịch:

— Anh có thấy gì lạ ở cái đầu lâu này không?

— Không.

— Giá lúc anh cầm nó lên xem, anh chú ý chút nữa thì thấy bốn chiếc răng trong cùng há gần một nửa.

Lịch ngạc-nhiên hỏi:

— Nhưng sao anh biết tôi đã cầm lên xem?

— Có gì là lạ. Anh cầm lên xem cầu thận lắm, nhưng lúc chực bỏ cái quai hàm dưới ra để xem bộ răng thì trượt tay suýt đánh rơi xuống bàn. Có phải không?

— Phải, nhưng sao anh biết?

— Tôi thường đọc sách của Conan Doyle, nên cũng tập được một đôi chút tính tỉ-mỉ. Những vết đen này là bôi than vẽ ở ngón tay anh ra... Chỉ cần để ý một chút cũng thấy được. Anh đang vẽ ở phòng ngoài chắc chợt nghĩ đến cái đầu lâu, nên vào xem thử chứ gì?

Rồi Đàm đi khắp gian nhà, cúi nhìn các chân tường một cách rất cẩn thận như người đi tìm một vật qui đánh rơi. Anh lại nhờ Lịch cầm đèn ở phòng bên sang, còn tự anh cũng cầm cây đèn bên cạnh cái đầu lâu, và bảo dẫn đi xem chung quanh nhà.

Bên ngoài tối như mực. Trên trời mây ám, không có một ánh sao nào. Ngoài một hàng dóc rào mau, xa xa thấy một đám sáng chiếu lên, đó là phiat hành phố Hanoi. Sau một cuộc tìm rất kỹ càng, nhưng rất vô ích, Đàm dạo mạo như một nhà trinh thám bước vào trong nhà rồi soa hai tay vào với nhau. Thốt nhiên như sực nghĩ ra điều gì, anh hỏi:

— Tôi khờ quá, không đem cái đèn bấm ở nhà tôi lại.

Thao nói:

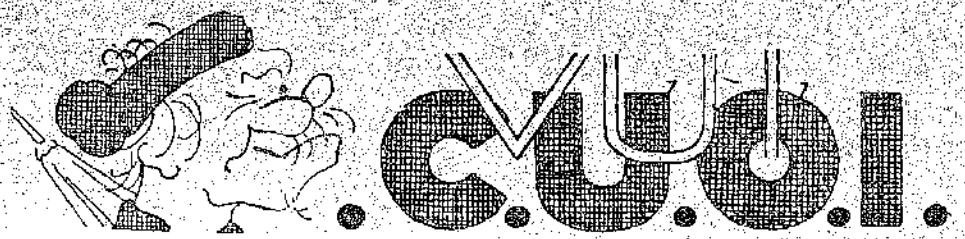
— Hay để tôi lên phố mượn?

— Anh chắc có mượn được không. Thôi, để tôi về nhà lấy vậy. Phiền thực, nhưng thế chắc chắn hơn.

Lúc Đàm trở lại thì đã gần mười một giờ: anh đi nửa đường thì xe đạp nổ bánh.

Chúng tôi đề sẵn riêm với đèn gần tầm tay. Cái đèn bấm Đàm trao cho Chung, còn anh ta thì ngồi ở một cái ghế thấp bên cạnh cửa sang phòng anh Lịch. Trước khi tắt đèn, Đàm dặn chúng tôi không ại được làm gì, nếu không có lời anh ấy bảo.

(Xem tiếp trang 13)

Của C.R.P.L. Hải-dương

Bóng cỏ

Có một thanh đồng đang hầu bóng cỏ, chẳng may lúc ấy lại buồn đi tiêu tiện, liền đứng dạy truyện rằng:

— Có việc khẩn, cỏ xuất ngoại dân. Nhưng cỏ cầm trần gian theo rồi.

Cả lệnh cỏ truyền như thế, kể thì đề từ cũng không dám trái, song lại sợ đêm tối mà tự nhiên cỏ lại đi một mình, ngộ xa xuống chuôm ao thì khốn, cho nên một viên đạo tràng liền trái lệnh cỏ, cầm cái thanh la cứ beng-beng chạy theo đằng sau cỏ. Cỏ bực mình, vì trần gian u mê không hiểu ý, liền nghiêng rầm quở khê viên đạo tràng rằng: «Đồ ngu, để cỏ tở-tở đã rồi hãy beng-beng».

Của N.H. Ngọc, Hanoi

I. Lý luận

Thầy — Các anh đã hiểu chưa? Quả địa cầu tròn. Thì dụ như các anh đi, đi mãi rồi cũng lộn về chỗ cũ.

Trò — Thưa thầy, nhưng nếu quả địa cầu hình vuông, thầy đi mãi rồi cũng có thể về chỗ cũ được?

II. Cửa hỏi môn

A — Ông tinh tôi cho con gái tôi của hỏi môn, chẳng nó ăn chưa đầy ba tháng đã hết, thật là đồ phá gia...

B — Ông cho hỏi môn gì?

— Hai con lợn, năm đôi gà với trần tràng muối.

Của M.V. Thiệu, Hanoi

Chơi cay

Nhà lý Toét có việc, sai người đến mượn cụ tổng Sù một cái vạc đồng để luộc thủ lợn. Công việc đã xong hơn một tháng, mà không thấy trả. Cụ tổng chờ con đến đời, lý Toét khất đến hôm sau. Lý Toét sai người nhà mang hai con cò lại nhà cụ tổng, bỏ đấy rồi về. Cụ tổng không hiểu ra sao, cho người lại đòi lần nữa. Lý Toét lánh mặt. Biết là mắc lừa, cụ tổng đi thưa huyện, quan đòi lý Toét lên hỏi:

— Sao anh không trả vạc người ta?

— Bẩm quan lớn, con trót đánh mất vạc, nhưng đã đền thầy tổng một thanh hai rồi đấy ạ.

— Đền gì?

— Bẩm, hai cò

— Của người ta vạc đồng, cò mà?

— Bẩm, cò con cũng không phải là cò nhà.

Của Đ. H. Ngân-thị-Cầu

Đố chữ

Xã-Xệ hỏi Lý-Toét — Đố cụ lý biết chữ gì: để cả là tên người, mất đầu, mất đuôi nó kêu oe-oe.

L.T. — Con phải biết «kính của nào giờ trao của ấy» đấy, con ạ.
Toét con — Vay thưa thầy, con rất kính cô Huệ con gái cụ Chánh Bá làng ta.

PHI H - YẾN

GUỐC TÂN THỜI

Nhà chế tạo: PHÚC-LONG, 43, rue des Graines
(HÀNG ĐẬU) HANOI — Téléphone 251

BÁ CÁO VIỆC RIÊNG

Trần trọng có lời kính cáo để các bạn xa gần biết cho: hiện Tài-Xuyên số 16, Hàng Dư, Hanoi, chuyên may và thêu kiem các lối là do tiện nội chủ-trương. Hai nữa tuy có chân trong Hội-Kịch-Bắc-Kỳ và thỉnh thoảng, vì nền mỹ thuật nước nhà, có đóng một vài vai, nhưng tôi chưa nghĩ hẳn việc làm để về kính doanh đầu. Việc kính doanh to tát là trí hướng của tôi, song nay chưa phải thời kỳ....

Tiền đây xin mời các bạn xa gần có người nhà cần may và thêu, nên đến hiệu Tài-Xuyên, tôi sẵn lòng hoan nghênh và khéo biết cảm tạ. Hiện nay nhà tôi mới mượn được nhiều thợ bạn Tài-Phùng, may đã có tiếng xưa nay.

KÍNH CÁO LÊ-VŨ-THÀI Hòa-xa Tham tá

CUỘC ĐIỀM BÁO

Làm văn sĩ cũng khó

L AN trước, tôi có nói tôi muốn làm văn thơ hay như văn thơ Tần-Đà, cứ việc chịu khó ăn rau bí và măng tre như ông ta là được.

Cái cách ăn ấy rất có nhiều lợi, mà cái lợi to hơn cả là giản dị và rẻ tiền.

Nhưng có ngờ đâu ông Tần-Đà không những chỉ cố ăn rau bí và măng tre mà làm nên thơ hay — ông ta còn ăn nhiều thứ cao lương, mỹ vị nữa, mà lúc nào ông cũng sẵn lòng kể và tả cảnh ra cho chúng ta... thêm.

Ông kể ra như vậy là hàm cái ý rằng ăn được như ta đây còn khó nữa.

Trong Tiểu thuyết Thứ bảy số 27 ông tả trong một bài «thú ăn chơi» rất hay, những sơn hào mỹ vị mà ông đã được hưởng.

Nhưng kể nào nghèo mà lại muốn làm văn sĩ thì xin nghe đây :

«Tần biên qua cửa Tourane, người ta có đem bán những rọ hà thật tươi ngon. Tôi có qua chơi vùng nhà quê ở Long-xuyên, cùng ăn bữa cơm nhà một ông chánh, nhiều thứ mầu thiết ngon. Cà pháo ở Nghệ-an, ngon có tiếng — thứ cá cha ở Saigon nấu với trái thơm, rất ngon — chén tré Long-linh pha với hoa cúc lớn, mỗi chén ba cắc, thiết ngon — hành churug mần xúng, toàn nhiên là xanh mà thiết ngon — tối hôm trước cô lòng sáng hôm sau cô thịt, hai bữa cô thiết có giá trị thay!...»

Thật là thiết ngon, rất ngon, thiết có giá trị.

Ông lại còn «di xe xong mã, ngâm cou gái Sông cầu, ăn rau bí Thuận-an, dự tiệc xóc trên Văn-bàn, uống chè Haidương, nếm nước mắm Năm-ô» nữa.

Ông lại được nghe một nhạc ca mỹ-nhân ngâm thơ ông ở Chợ-lớn «thốt nhiên được nghe, kể cũng là một sự khoái ý».

Nhưng sự khoái ý nhất cho một nhà nho lỡ thời như ông, có lẽ là cuộc xem hát ở Bình-định :

«... nghe hát tuồng, nghe nói ở Bình định là hay nhất, cũng trong hồi tôi lưu liên ở Bình-định, có qua Phú-phong, tôi đi chơi xem hát tuồng, con hát mũ áo ra lay, vừa tiền treo, vừa tiền thưởng cho ban hát hết bảy đồng bạc, kể cũng có phong thể...»

Cái phong thể ấy là cái phong thể lay đó. Mắt có bảy đồng bạc mà được người ta ra lay, ông Tần-Đà cho thế hẳn là một khoái ý nhất đời.

Nhưng cái khoái ý đó, xin để nhường ông vậy.

Thạch Lam

XẢ XÊ. — Tao đi chồn, mày đi tìm.
CON. — Vàng...

VỢ XẢ XÊ. — Có con chuột béo lắm, nó chui vào thạp gạo.

CON XẢ XÊ. — U a, u mở ra thì nó chạy mất! U lấy nước sôi mà rội u a.

MỘT NHÀ THÔNG THÁI

O đời, tôi đã bị nhiều cái bẽ, mỗi cái bẽ riêng một vị, hoặc chua, hoặc cay, hoặc mặn, hoặc đắng, hoặc chát. Nhưng có một cái bẽ làm cho tôi đau lòng không biết đến đâu mà kể. Cái bẽ ấy, ngay khi tôi bị bẽ, tôi đặt tên cho nó là «cái bẽ thông thái.»

Thời ấy, tôi giúp việc đồn điền thí nghiệm Phú hộ. Nói là giúp việc, chứ kỳ thực, tôi chỉ ở đó làm vài đề cuối tháng lĩnh hơn trăm bạc lương. Nguyên ông đỡ đầu của tôi có vậy cảnh to lắm; ông ở bên Pháp mới sang, thấy tôi lỏng bông vỏ nghề nghiệp, thì ý chừng lấy làm khó chịu, liền bảo nhỏ với bạn bè làm cho tôi một việc gì đó. Tức thì tôi được bỏ làm cai canh nông.

Cố nhiên là tôi không biết một tí gì về canh nông. Đừng nói canh nông vội, đến khoa thảo mộc học cũng là các khoa cách trí, tôi cũng mù tịt. Anh tinh mới lớp ngóp bỏ tôi lớp bảy, lớp sáu trường Trung-học thì còn có thể biết cái mô cái tê gì là cái mô cái tê gì nữa.

Ấy thế mà tôi cũng hãnh diện ra phết, hãnh diện với bọn cu li trong đồn điền. Chúng đều trân trọng chào tôi là quan phó chủ hay quan chủ nhì.

Nhưng một hôm, tôi được hãnh diện với một cô dầm. Chính sự hãnh diện đó đã đưa tại cho tôi cái bẽ đáng kỷ niệm một đời.

Hôm ấy, một cô người Pháp đến chơi, thăm Phú hộ. Ông D... chánh giám đốc sở thí nghiệm vì bận lên

lĩnh lệ có việc cần, liền bảo tôi đưa cô ta đi xem các nơi. Cô ta còn trẻ lắm, chỉ độ ngoài hai mươi mà vẻ diễm lệ lại có phần tươi sáng hơn về thanh xuân.

Lẽ tự nhiên là tôi vui sướng. Chẳng gì cũng được chung sống vài tiếng đồng hồ với một khách má hồng tây phương.

À, tôi quên chưa nhắc anh nhớ tôi một điều quan trọng là tôi có vẻ mặt tây trăm phần trăm, tuy như anh đã biết, mẹ tôi là người annam. Đó là một hân hạnh lớn cho tôi khi tôi thù tiếp các mỹ nhân tây phương.

Không biết cô khách quý của tôi có làm hưởng điều đó chăng, nhưng đối với tôi, có vẻ mặt nhân từ và thân mật lắm, có lẽ đó là cái duyên do làm cho tôi mất lương trí.

Chúng tôi đi xem kẻ đã nhiều nơi, nào chỗ nuôi bò, nào khu trồng cà phê, khu trồng chè, khu trồng các cây bón. Tôi giảng nghĩa được lĩnh tường lắm. Và có khó gì mà không lĩnh tường được, hằng tháng, hằng năm, công việc chỉ có thế. Còn như những tiếng khoa học, thì nghe ông D... nói đi nói lại mãi với mọi người đến coi đồn điền, tôi đã hầu thuộc lòng, chỉ mở kho ký ức ra là đủ lắm rồi.

Nếu chỉ có thế thì đã là một sự hay cho tôi. Khi rời Phú-hộ trở về nhà, cô kia thế nào chẳng có một «cảm tưởng tốt» đối với tôi.

Nhưng lại không chỉ có thế, ấy mới rày!

Cô khách quý của tôi nghe thấy

tôi giảng nghĩa đàn ra đó, thì mỉm cười hỏi tôi: «Ông biết rộng lắm nhỉ, thưa ông, ông học ở trường nào bên Pháp?» Chẳng ngần ngại, tôi trả lời «bật»: «Tôi đậu kỹ sư canh nông, và xin tập sự ở nơi thí nghiệm này để khảo cứu về các giống thảo mộc xứ Bắc-kỳ.»

Mình tưởng nói láo một câu cũng chẳng hại gì, rồi người ta đi, mình ở lại, ai biết đàn mà tra xét bằng cấp cũng là học lực. Nhưng cô kia mà tôi đoán chừng là con một ông chủ đồn điền nào đó, nếu không là một cô nữ học sinh trường Trung học, cô ta lại cứ tấm tắc khen ngợi mãi và tặng bốc mãi mình lên mới khổ cho mình chứ.

Không những thế, cô ta lại có tình tò mò, gặp cái gì, cây gì cũng hỏi tên. Anh tinh, tôi còn biết tên cây gì ra cây gì, trừ những cây quen lắm không kể, như cây chè, cây sơn và mấy thứ cà phê (café arabica, robusta) cũng là cây phân tươi (engrais vert). Ngoài ra, tôi mù tịt. Nhưng khi nào tôi chịu mù tịt, đối với một cô học sinh loáng nhoáng thì bịa đặt ra lên gì mà cô ta chẳng tin là thực. Vì thế, theo lối đặt tên cây của các nhà thảo mộc học, tôi giở hết cả lọ chữ la-mã và hy-lạp bá láp của tôi ra mà tõe cô khách đẹp và quý. Nào romana, latica, equinala, ceca balata, hipotanus, romanettus, thôi thì bao nhiêu chữ ngộ nghĩnh lang thang lạc vào trí nghĩ tôi là lời đọc thừa ngay nó lên.

Rồi được thế, thấy khách má hồng gât gât hoài để tỏ ý khen ngợi, tôi không kêu một cây gì bằng tên thường của nó mà tôi biết nữa. Tôi chỉ đọc ra toàn những tiếng khoa học thôi. Tôi nhớ một lần cô kia trở cây

Thuốc lậu

Bệnh lậu ra mủ phải dùng thuốc số 10 (giá 0\$50 1 ve) LẬU TỨC BUỐT, đi dái rất, nóng tức hàng quang, tiểu tiện vàng, đỏ, đục, dùng thuốc số 4 (giá 0\$50 1 ve) thì dù bệnh nặng tới đâu cũng rất chóng khỏi, khỏi êm dẽm, không hại sinh dục.

ĐẠI LÝ. — SAIGON: Dương Văn Vy, 109, D'Espagne. — HAIPHONG: Nam Tân, 82, Bonnal. — NAM-ĐỊNH: Chấn Nam

AI MUỐN LÀM ĐẠI-LÝ

IL Y TOIÉT IDI X

(Mách các bạn mấy môn thuốc trừ bệnh hoa-liều)

GIANG MAI (Tum luy)

Bệnh giang mai nổi hạch, lên quả soái, rức dầm, rất thối, đau xươg, nổi mào gà, mề đay, hoa kiế, phá lở khắp người dùng thuốc giang mai số 18 (giá 1\$00 1 ve) rất mau chóng khỏi; chất thuốc êm dẽm, không công phạt, không hại sinh dục.

Lê-Huy-Phách

dầu trắng hơi lờ. Đáng lẽ cứ trả lời chân thật là «haricot blanc», cũng xong. Nhưng khi nào tôi lại chịu tâm thõng như thế. Tôi liền lên giọng thõng thõng mà đọc một lên rất dài khiến nói buõng miệng, tôi từ lấy làm ghê sợ cho tôi. Tôi gọi cây đậu trắng của tôi là «biancata haricola», thì anh lính có gồm ghiếc không.

Đã có một lần tôi hơi chột dạ: tôi thấy cô kia thõng thả lấy quyền sở hữu ra biến, có lẽ biến những lên tôi vừa đọc. Tôi càng lo lắng, khi vì nhãng đi hay vì lẽ gì không biết, cô ta hỏi lại tôi cái cây mà tôi đã đặt tên rồi. Nhưng tôi thiết tưởng cũng không hề gì, cô ta nhớ sao được. Thế rồi tôi lõng phõng cho nó một cái tên khác.

Sắp sửa từ biệt đồn điền, có khách xinh xắn trở một cây trồng ở gần công hỏi tôi lần cuối cùng:

— Thưa ông, cây này là cây gì? Tôi nhìn qua:
— Thưa cô, đó là cây africus palmus, có lá mịn cười:
— Vậy, thưa ông, cây dừa tên khoa học là africus palmus à?

Tôi nhìn kỹ lại thì, chết chửa, chính đó là cây dừa. Nhưng khi nào chịu để người ta «lật lầy», tôi quả quyết trả lời:

— Thưa cô, cây này hơi giống cây dừa, nhưng không phải cây dừa, chúng tôi mới đưa nó vào nhập tịch thảo mộc giới Đông-dương được một năm nay.

— Ô, thế thì quý hóa lắm nhỉ? Hân hạnh cho tôi biết bao được ông chỉ bảo. Khi nào ông về Hanoi, xin mời ông quý bộ lại chơi, để tôi được thừa tiếp.

Vừa nói, cô ta vừa mở túi lấy ra đưa cho tôi một tấm danh thiếp. Tôi cầm đọc:

Có M...
Thảo-mộc học cử-nhân
Giáo-sư trường Trung-học
Hanoi

Chỉ còn thiếu một chút là tôi ngã ngựa người ra.

Tôi giận tôi quá, vác cây sùng vào rừng, bắn được luôn hai con gày và một con gà, về chến. Say khướt và no phèn bụng.

Thế là tự an ủi được, vì đã nuốt trôi hết những chữ ta tinh và hy lạp bả lúp xuống dạ dày.

Nhưng từ đó, kể tôi qua công nhìn thấy cây dừa một ngày một lớn thì tôi lại buồn rầu tưởng tôi có M...

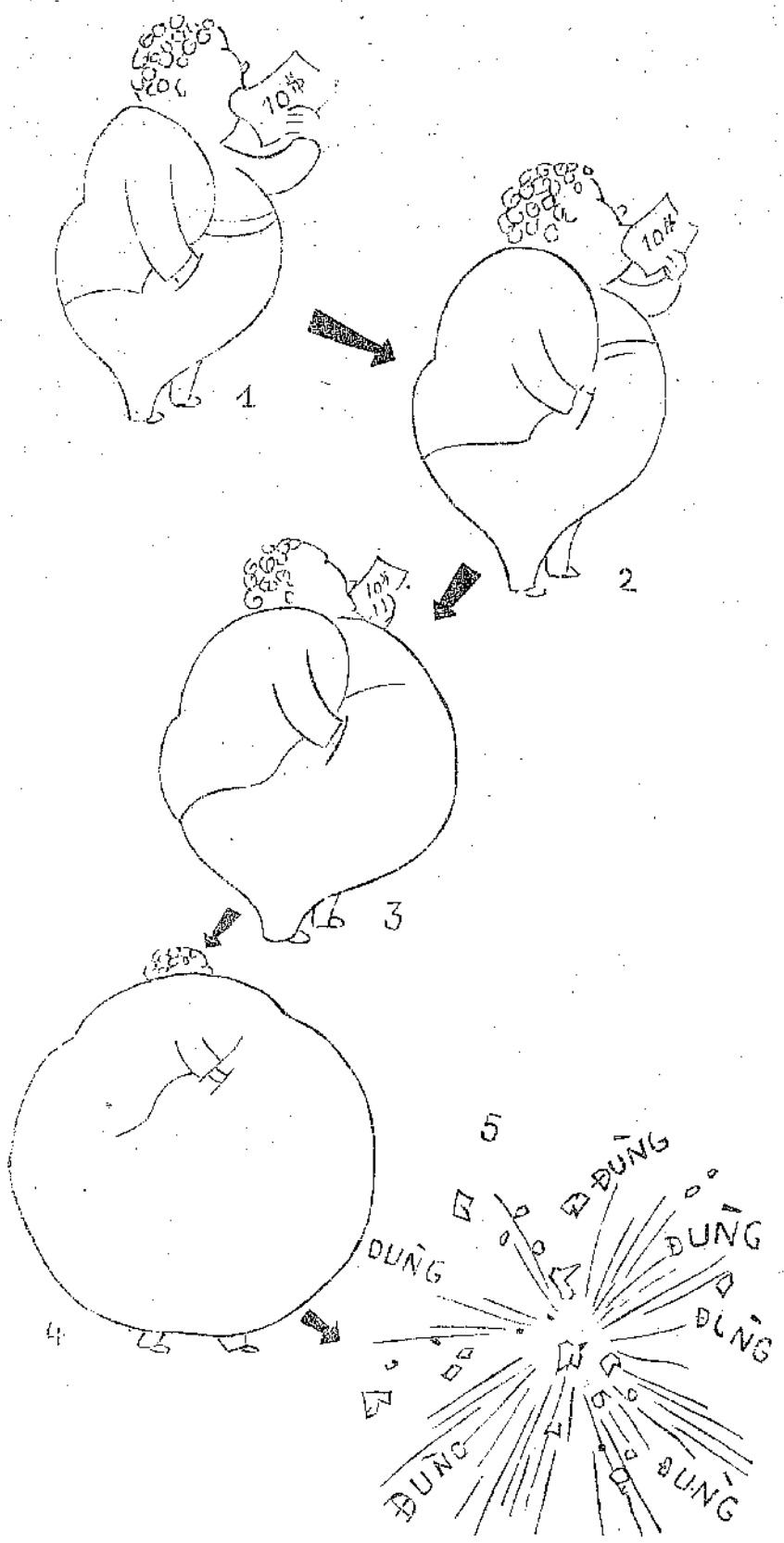
Khái-Hưng thuật

MỘT TIẾNG NỔ

THE THAO
SƯ TỬ HÝ CẦU

Người ta đương ngon giấc ngủ trưa, bỗng có tiếng nổ. Không ai hiểu vì cơ gì. Bản báo phóng viên điều tra xong rồi gửi về bản này để giảng nghĩa tiếng nổ đó.

T. B. — 10\$00 là một giá tiền mua một năm Ngọ-báo đổi với nhà nước.

ĐOC mấy tờ nhật báo ra ngày thứ bảy, trong mục «tin thể thao», đều thấy đăng: ngày chủ nhật 9.12.34, hải G.M.R. — 14 giờ 30 — hai đội ban phụ nữ trong hội U. S. H. sẽ tranh đấu bóng bầu dục.

Mình yên trí rằng đội ban phụ nữ ấy hầu là đội ban Việt-Nam, bụng bảo dạ: có lẽ bài «dĩ cưa, dĩ cang» của cô Phan thị Nga đọc bữa nọ, đã ảnh hưởng đến tiên-đồ phụ nữ thể thao chăng?

Đúng hai giờ rưỡi đến hải G.M.R. ở cạnh chợ Đông-xuân, lấy vé vào đã thấy khá đông người đến xem, có lẽ những người ấy cũng đã trông như mình, đến xem sư tử Việt-Nam hí cầu mèo...

Đến nơi, đương đòi mục kính trước cặp mắt cận thị, nhìn mãi, mới biết mình nhầm: không phải sư tử ta, mà là sư tử tây. Tuy hơi thất vọng, nhưng đã mất tiền vào cửa thì cứ ở xem sư tử tây hí cầu vậy.

Hai giờ bốn mươi phút vẫn thấy các cô đứng xếp hàng trước cửa phòng thay áo. Đúng ba giờ! Ba giờ mười lăm phút! tình hình vẫn không thay đổi, đã thấy sốt ruột. Mãi đến ba giờ rưỡi mới thấy nổi hiệu còi: hai đội ban nhập cuộc. Té ra mình dốt, tình không ra, — các ông tổ chức cuộc tranh đấu ấy đăng báo là đúng 14 giờ 30, nghĩa là đúng ba giờ rưỡi chiều, trừ hao mất một giờ, theo phép lịch sự của các cụ Việt-Nam khi đi ăn cỗ..

Hai đội ban bắt đầu chơi: một đội sư tử xanh, một đội sư tử trắng, có cô bé độ mười hai, mười ba tuổi, có cô lớn mười tám, hai mươi, vừa «dầm đặc», vừa dầm «xên xết», vai cô béo bung-núc, còn cũng lảng nhảng, thanh tú cả.

Các cô cô lẽ cũng mới nhập tịch làng «bóng mèo», cho nên đại loại chơi còn có vẻ ngượng nghịu, e lệ, chưa được thạo và rạn lăm, và chơi lỗi chân luôn, khiến cho ông trọng tài đó chỉ thổi còi và... hầu bóng các cô mà nhọc.

Về phần rẻo rai, các cô cũng còn kém bên phải khỏe nhiều: mới lờng-lộn trong độ mười lăm phút đồng hồ, đã thấy các cô thở hõn-ha hõn-hẽn.

Tuy vậy cũng được rầm rộ bên đội áo trắng vào mặt «chơi được», truyền bóng cũng dính lắm.

Kết cục: sau hai ván, mỗi ván 15 phút, sư tử trắng thắng sư tử xanh ba bàn trên con «dẻ ọ» — (3 sur 0).

Tú Mỡ
Phòng viên thể thao bãi
thường của Phong-Hóa

TIỆM HỘI CHỢ

Đạt thần hiệu — Trong dịp hội chợ, được trừ 15%

12, Route Sinh-Tu — HANOI

Sau khi khỏi bệnh lâu hay giang mai thấy: tiểu tiện vàng đục, vắn, mờ mắt, ù tai, rất thịnh, tóc rụng, thân thể đau mỏi, dùng thuốc này khỏi rất nọc. (Giá 0\$60 1 ve).

12, Route Sinh-Tu — HANOI

Khí hư

Mắc bệnh KHÍ HƯ thấy: cửa mình ra chất nhờn, buồn mỏi chân tay, đau mỏi thân thể, tiểu tiện vàng, đục, chóng mặt, rức đầu, đau bụng nổi hờn, kinh không điều v.v., dùng thuốc «Đoạn căn khí hư», thì các bệnh sẽ tiêu tán đi hết. (Giá 1\$00 1 lọ).

02, 202, Maréchal Foch. — VINH: Sinh Huy, 59, Rue de la Gare. — LOUANG PRABANG: Havan freres, Rue Mouchot.

VIỆT THƯ THƯƠNG-LƯỢNG

Đuôn tuyết.

(Tiếp theo)

D.T. Ngày 12 tháng tư

Chị Thảo,

MẤY hôm nay bận quá, không viết thư cho chị được. Bàn về những việc cùng giỗ, những việc không đâu, biết là vô ích mà vẫn phải làm. Hôm nay thư thả, em phải lách vào buổi riêng để viết thư kẻo chị mong.

Chắc chị cũng vẫn lấy làm lạ về ý quyết định của em. Vàng, em đã nhất định nghe theo lời thầy me em, và lấy Thân làm chồng. Chị ạ, những lúc này, em thấy trong lòng rộn rã khác thường, và chỉ có chị là hiểu biết em, nên em muốn tỏ rõ hết nỗi lòng của em cho chị hay, nỗi lòng một người con gái mới sống trong một gia đình cũ, và nay mai lại sắp bước chân về một gia đình cũ khác, — bằng lòng nhân sống một cuộc đời mà mình vẫn ghét xưa nay.

Hôm nọ ở hội chợ em có thốt ra với chị rằng em khổ lắm. Vàng, em khổ thật, nhưng không phải vì thế mà em nản lòng. Em sẽ cố can đảm như lời chị bảo em. Em sẽ nhẫn nại mà đi cho hết con đường mà thầy me em đã bắt đi, và em đã nhận đi vì không muốn làm phiền lòng thầy me em. Sau này có làm sao, em cũng không hối hận. Em sẽ cố sống như mọi người khác. Sao lại không thể thế được?

Chỗ em ngồi trông ra, một chùm hoa lê nở sớm điểm một vết trắng tươi trên nền lá khô héo, cũ kỹ của khu vườn đông đã tàn tạ. Thân em trong cái xã hội cũ kỹ này, khác nào chiếc hoa lê mong manh kia gặp gió đông lạnh, chỉ đợi ngày tan tác, rã rời, không mong gì kết quả.

Chị cũng đi học như em, quan niệm của chị về cuộc đời cũng giống như quan niệm của em. Nhưng chị được cái may không phải sống trong một gia đình cũ nào, khi chị chưa lấy chồng cũng như khi chị đã lấy chồng rồi. Chị có thể tự do sống theo ý muốn của chị.

Nhưng em thì không tài nào thế được. Sự học bắt em muốn sống theo một đường, gia đình em bắt

em sống theo một đường khác. Bao giờ cũng trái ngược, mà sự trái ngược ấy ngày ngày, tháng tháng làm em khổ tâm cho nên em còn ít ngủ mà lúc nào cũng nghĩ ngợi, lo lắng, khi em vui em cười, cái cười của em cũng không bao giờ được thẳng thắn.

Khổ nhất cho em là sự trái ngược ấy lại ở giữa em và me em, người mà em quý, em yêu nhất trên đời. Nhưng đâu yêu quý mẹ đến đâu, em vẫn làm cho mẹ em buồn vì em, và em cũng đau lòng vì thấy người em yêu nhất đời có những ý tưởng mà em không thể nào chịu được. Cho nên, em thường nói trái lại lời me em, và theo lệnh một cách miễn cưỡng. Nhiều khi em cố nhịn, nhắm mắt theo, không hề hé răng, nhưng trong lòng em vẫn ngấm ngấm kháng cự lại.

Không phải me em là một người không tốt. Me em tốt lắm, và thương em lắm, chính sự thương đó lại càng làm cho sự trái ngược kia rõ rệt và chua chát thêm.

Không kể việc nhân duyên em là một việc hệ trọng, còn thì toàn những sự trái ngược lật vật trong một căn nhà, một chữ dùng, một cử chỉ của

con. Nhưng nếu đời người là do những sự nhỏ nhặt ấy tạo nên thì chính những sự trái ngược nhỏ nhặt ấy nó làm em khổ chịu nhất vì không ngày nào là nó không đến để làm cho me em và em bất bình nhau.

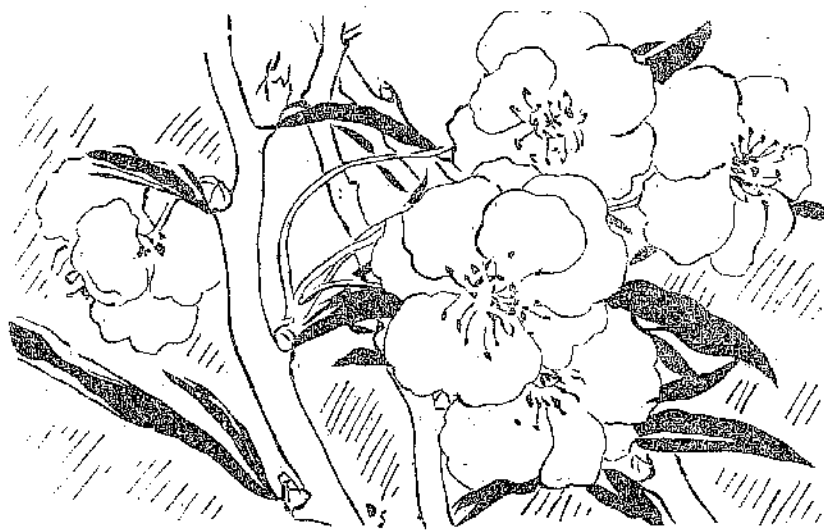
Việc cúng giỗ là một cái cơ mãi mãi sinh ra việc bất bình. Em thì em không tin ở đấy nữa. Em cho rằng

người ta sống phải nghĩ đến sự sống trước hết. Chỉ có việc ấy là quan trọng hơn cả. Nhưng me em cho hẳn phần đời với tổ tiên, cho việc làm cỗ bàn là thiêng liêng. Bao nhiêu tiền đồ vào đấy hết. Cái đó là tùy quyền me em. Nhưng có một điều lạ là me em cứ bắt em phải tin như me em, phải làm như me em. Em cũng nghe theo. Nhưng còn gì khó chịu cho em bằng thức một đêm làm những món đồ ăn, mà em biết tổ tiên không bao giờ hưởng, chỉ để hiến cho các cô di chú bác đến nói những truyện trên trời dưới biển, nói cạnh nói khoe nhau, và chê khen em nấu vụng nấu khéo.

Người chết không bao giờ uống rượu, nhưng nếu khi cúng em dâng trí quên không rót rượu thì me em mắng em như một người thù hằn, chứ không phải một người mẹ mà em yêu quý. Em dâng trí cũng phải, vì lúc đó em chỉ nghĩ đến cái vô lý của công việc em làm.

Đấy chỉ là một thí dụ thôi. Còn bao nhiêu sự khó chịu nữa vì hai ý tưởng khác nhau.

Thầy me em không bao giờ nghĩ đến rằng cho em đi học tức là cho em những tư tưởng mới, những quan

niệm mới, khác hẳn tư tưởng và quan niệm thầy me em. Một đảng cho con bước lên, một đảng lại kéo con lại, muốn bắt con sống như mình.

Chắc chị sẽ nghĩ: nhưng sao không cố sống theo đường cũ. Em cũng muốn thế lắm. Em đã nhiều lần cố, nhưng cái trí thực của em đã vào

niệm mới, khác hẳn tư tưởng và quan niệm thầy me em. Một đảng cho con bước lên, một đảng lại kéo con lại, muốn bắt con sống như mình.

Chắc chị sẽ nghĩ: nhưng sao không cố sống theo đường cũ. Em cũng muốn thế lắm. Em đã nhiều lần cố, nhưng cái trí thực của em đã vào

của Nhật Linh

khuôn mới rồi, nên không lái nào đổi được nữa. Chỉ có một cách là nhẫn nại chịu nhịn. Nhưng chính cái khổ của đời em là ở chỗ đó.

Nay chỉ có một cách nữa là thoát ly ra hẳn ngoài gia đình. Em đã nhiều lần nghĩ đến, nhưng em không dám thực hành. Chị tính, thầy me em chỉ có mỗi một mình em, em không thể nào có cái cứ chỉ như anh Dũng được. Em sinh ra là phận gái cũng đã làm cho thầy me em phiền lòng lắm rồi. Những ý tưởng cũ kỹ của thầy me em về giông giỗ, nỗi lo sợ sự tuyệt tự, và lòng coi em như một hòn máu hổ rợ, ngày ngày làm em tủi thẹn cho cái kiếp sống thừa của em.

Đấy chị xem, ngay trong gia đình em, chỉ đối với hai người thân yêu mà đã bao nhiêu sự đau lòng. Rồi em còn đụng chạm với cái đời cũ mãi mãi, mà còn đau lòng mãi mãi.

Thế mà bây giờ em chịu nhận bước về một gia đình xa lạ, chung sống với những người mà em biết họ sẽ ghét em.

Vì me em, em sẽ có cái can đảm đó, em sẽ hy sinh cả đời em để me em được vui lòng. Em sinh ra là gái đã để thầy me em ân hận bấy lâu, em không nỡ trái lời lần cuối cùng này để thầy me em còn phải suốt đời phiền muộn. Từ nay trở đi, em sẽ lấy vẻ tươi cười, che lấp sự ủ rũ trong lòng. Em sẽ sống như mọi người khác, em sẽ cố thuận theo lấy gia đình chồng làm gia đình mình, coi bố mẹ chồng như bố mẹ đẻ, biết đâu em lại không thấy được hạnh phúc ở chỗ đó.

Em không thoát ly ngay được thì em đành nhận sống cái đời cũ vậy. Nếu muốn thế mà cũng không được, thì em chỉ còn một cách là không cần gì nữa. Lúc bấy giờ chỉ còn tính đến bước liêu vãn thôi. Nhưng đó lại là truyện về sau.

Chị ạ, em viết thư cho chị nói là để ngỏ cho chị biết ý quyết định của em, nhưng thật ra, em có quyết định được gì đâu. Em chỉ đi theo số phận, nghĩa là nếu không quyết định gì, em cũng tự nhiên đi như thế.

ĐẠI-BỒ-HUYẾT

Chuyên-trị đần bà, con gái kinh huyết không đều, khi sớm, khi chậm, kinh huyết bị tắc không ra, hay đau bụng, kinh huyết ra không tươi đỏ, tím đen thành búi, băng ra nhiều quá; khi hư ra nhiều chất trắng, đau bụng, rức xương, nằm ngủ không yên, quá trưa hấp sốt, ra lắm mồ hôi, ăn ít, vàng đờn, chóng mặt, hay rạo, thân thể còm yếu, đau trong dạ-con (nhà con) lâu năm không đẻ, hoặc bị tiểu sản luôn.

Mỗi hộp giá 1\$00

Đời tại: M. NGUYỄN-XUÂN-DƯƠNG viện thuốc Lạc-Long Số 1, Phố Hàng Ngang, Hanoi

NGUYÊN NHÂN CỦA BỆNH Mộng-Tĩnh, Di-Tĩnh và Huyết-Tĩnh

A.—Bởi thọ bẩm tiên-thiên bất túc, hậu-thiên thất dưỡng, tuổi còn nhỏ mà quá u sắc dục, quân hỏa động nhi trường hỏa tùy mà thành ra.
B.—Bởi lúc tuổi còn nhỏ, chơi cách « Thủ-Dâm » làm cho ngọc quan lộn mà thành ra.
C.—Bởi người bị lậu độc nặng thuốc công-phạt và thông lợi tiểu tiện nhiều làm cho thận-thủy suy ngọc quan lộn mà thành ra.
Bởi ba nguyên-nhân kể trên mà sinh ra ba chứng bệnh: « Mộng-tĩnh », « Di-tĩnh » và « Huyết-tĩnh. » 1. Năm chiêm-bao thấy giao-cấu cũng đần bà, tinh khí xuất ra là Mộng-tĩnh, bình không nặng. — 2. Lúc ngủ không nằm chiêm bao mà tỉnh khi xuất ra khi thức dậy mới hay, trong mình hẳn-thần tay chân nhũc mỏi là Di-tĩnh, bình đã nặng. — 3. Bất luận ngày đêm tinh khí cứ chảy ra hoai, hoặc thấy sắc hay là mơ tưởng việc tình-dục cũng chảy ra, hoặc đi tiểu, tiểu rặng mạnh cũng chảy ra là Huyết-tĩnh, bình rất nặng và rất khó trị. Người mắc phải ba chứng kể trên thường hay đau thất ngang lưng, nước tiểu vàng, tay chân nhũc mỏi, trong mình mệt nhọc, ăn ngủ chẳng đặng, bình véc tiểu tuy, gương mặt xanh xao càng ngày càng ốm. Nếu không điều trị lâu ngày thủy suy hỏa vượng, hư hỏa lòng lên đốt tim phổi, làm cho tim nóng phổi yếu rang tức nơi ngực thành ra bệnh ho. Người mắc phải 3 chứng kể trên hãy uống « Tam-tĩnh Hải Cầu Bồ Thận Hoàn (số 2) của nhà thuốc VÕ-VĂN-VÂN. Thu-dần một thì bệnh hết dứt mà lại đặng bổ-thần tráng-dương cố tinh ích chí, bồi bổ sức lực trong mình, 10 người uống không sai một đã đặng chẳng biết bao nhiêu bức thư khen tặng. GIÁ MỖI HỘP (tổng tám 5 ngày) 1\$00

VÕ-VĂN-VÂN-DƯỢC-PHÒNG Chủ-nhân Y-học-sĩ VÕ-VĂN-VÂN bác-chê THUDAUMOT

Có bán tại: Hanoi: Nguyễn-văn-Đức, aux galeries indo-chinoises 108, Quai Clemenceau, 11, Rue des Caisses. Hải-Phòng: Librairie, Papeterie, Mat-Linh 62, Paul Doumer. Nam-Định: Maison Việt-Loàng, 28, Chapeaux, phố mới. Phú-Lý: Bồi-dông-Tri, Maison Châu-Dinh, Rue Principale. Yên-Báy: Maison Phú-Thọ, 8, Usine Électrique.

Mong đợi

Ngày thu ấy, chia tay bên khóm cúc,
 Chàng nuốt sầu, rưởi ngựa trên đường xa.
 Nàng băng khuôn còn đứng tựa trong hoa,
 Nhìn theo đôi bóng người yêu dần khuất
 Trong ánh sương chiều phủ chân trời u-uất.
 Sáng hôm nay, ngồi đón nắng bên hiên;
 Thấy gió rung cành, lòng chinh-phụ khôn yên!
 Tĩnh dốt tay, nàng âu sầu tự hỏi:
 — « Nay lạ sao! đã ba lần thu tới
 « Mà vì đâu chàng đi mãi không về?
 « Góc trời xa, trong cảnh đẹp say mê,
 « Có lẽ chàng đã quên người bạn cũ
 « Những đêm tàn ngồi đợi ai ử rử! »
 Ba thu đi... Những đêm lạnh trời đông.
 Nàng ngồi im, mơ trước cảnh than hồng
 Hay thêm củi cho bùng to ngọn lửa,
 — Cảnh êm đềm như gọi tình thương nhớ!
 Bóng vắng đâu, trong bóng lạng đêm trường,
 Đập dưng như tiếng vó ngựa trên đường,
 Nàng đứng dậy, ra bên thềm vội hỏi,
 Nhưng chẳng thấy ai thừa ngoài khoảng tối,
 Nàng biết đâu là gió đập cánh cây
 Và mơ hồ lẫn tiếng lá vàng bay!
 Ba thu đi... Những chiều xuân rực rỡ,
 Nàng dệt vải, âm thầm, bên cửa sổ;
 Tay đưa thoi mà hôn ở đầu dậu!
 Trên quảng đường chạy thẳng trước ngàn giâu!
 Nàng bỗng thấy bụi hồng bay mù mịt.
 Lòng hồi hộp, ngấm chân mây xa tít,
 Nàng tưởng như trong đám bụi mù kia
 Sẽ hiện ra bóng ngựa dẫn chàng về...
 Nhưng phút sau, nàng đau lòng nhận thấy
 Rừng mình nhảm! Trên má đào, lệ chảy!
 Trong lúc mong, nàng có biết đâu là:
 Đám bụi kia gió cuốn trên đường xa!
 Ba thu đi... Sống trong tình thương nhớ!
 Nàng thấy đời không còn vui đẹp nữa!
 Ba thu đi... Vui về riêng phần ai,
 Còn lòng nàng, sâu thẳm vẫn vương hoài,
 Dưới trời xuân, nghe tiếng chim ca hát,
 Nàng chỉ thấy tâm hồn thêm tan nát!
 Buổi trưa hè, nắng gắt như lửa nung,
 Thân trời vơi, nàng vẫn lạnh vô cùng!
 Rồi nàng lo, mỗi khi tà dương sắp tắt,
 Tháng ngày qua, nàng cũng kếm màu xuân sắc,
 Đã bao lần, soi bóng dáng trong gương,
 Nàng những toan rũ tóc ướp mùi hương
 Và thoa phấn cho da thêm đẹp nữa;
 Nhưng bỗng nàng dừng tay rồi tự nhủ:
 — « Người yêu ta còn trong bước lưu ly,
 « Vay bây giờ trang điểm để làm chi! »

NGUYỄN-VĂN-KIỆT

Tài bút. — Đợi đến hôm nọ, em sẽ lên Hanoi thăm anh chị và hai cháu. Thế nào, chị đã được tin anh Dũng hiện ở đâu chưa? Chỉ cho em biết.

LOAN

Loan viết xong, đặt bút ngâm nghĩ một lúc, rồi lại cầm bút chăm thật nhiều mực sủa kỹ hai câu cuối cùng đi.

Tối hôm ấy, mưa phùn gió lạnh. Ông giáo Lâm uể-oải giờ tờ nhật trình ra đọc, trong khi cô giáo Thảo rót nước pha cà-phê. Đồng hồ treo ở tường thong thả điểm tám tiếng làm vang động cả gian phòng lặng lẽ, êm đềm. Thảo đưa cốc cà-phê cho chồng nói:

— Cậu soi thôi. Tôi uống sợ lát nữa không ngủ được. Mai phải dậy sớm đi tiễn đưa cô Loan về nhà chồng.

Lâm mỉm cười nói:

— Người ta sợ mũi kéo đi, chứ ai đôn mà khéo lời thôi đưa với tiễn.

Thảo hỏi gắt:

— Thế khi tôi về nhà cậu, người ta cũng sợ mũi lời đi đấy?

— Chứ gì. Chính tôi sợ mũi tôi kéo chứ ai đâu. Nếu không thế đã nâng nặc đôi về. Bây giờ vợ tha hồ về, tôi không giữ đâu.

Thảo lát yêu chồng rồi lên mặt nghiêm trang:

— Mai thế nào cậu cũng lại qua một tí, kéo người ta trách.

— Mai tôi bận, vợ đi cũng đủ rồi. Tôi rất ghét đi đưa dâu họ... À này vợ, nhưng mai những có nào phụ dâu?

Thảo đưa mắt lờm chờm rồi thông thả kể:

— Cô Nhung này, cô Mai, cô Vị này, cô Liên và hai chị em cô Tần.

Lâm vội vã hỏi:

— Hai chị em cô Tần cũng có đi?

— Sao lại không, hai cô ấy là bạn học cũ của cô Loan.

Lâm mỉm cười nói:

— Hai chị em cô Tần có tiếng là đẹp nhất Hanoi... Phải, vợ nói rất phải, tôi nên sang một tí kéo người ta trách.

Rồi Lâm uống cạn cốc cà-phê nhìn vợ nói:

— Đêm không ngủ được càng hay. Thử để mơ màng nghĩ đến ngày mai, nhiều truyện thú vị.

Bỗng có tiếng chuông gọi công.

Trong khi người vú già ra mở, thì Thảo sang bên buồng khách nhìn ra xem ai. Bỗng nàng kêu rú lên một tiếng:

— Cậu này! anh Dũng! anh Dũng!

Lâm đặt cốc cà-phê, thông thả đứng dậy nói:

— Vợ làm như anh Dũng là ma hiện về ấy.

Dũng vào ngả mũ chào Thảo và bắt tay Lâm, cười nói:

— Chị tôi kêu to quá, đến hàng phố cũng phải thức dậy. Tôi về đây vì việc riêng, muốn giấu kín không cho ai biết, trừ hai anh chị ra. Nhờ

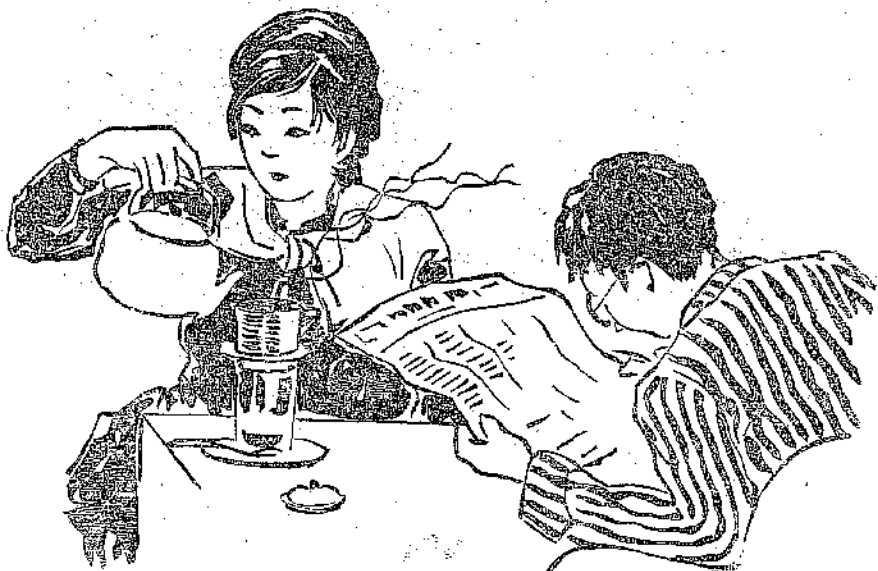
— Anh vẫn giữ được cái hộp thuốc lá kỳ khôi này?

Rồi nàng đưa mắt nhìn cái mũ da mũi sẫm do để trên mặt tủ chè nói tiếp:

— Và cái mũ da không bao giờ đổi hình kia.

Dũng cầm cốc cà-phê nóng, có vẻ khoan-khoái.

Thảo nghĩ đến Loan, loan báo tin

anh chị ở đây mấy bữa.

Thảo vẫn chưa hết vui mừng, cống quít nói:

— Được lắm. Chúng tôi chỉ mong thế thôi... Anh cởi áo lơ ra, ướt cả thế kia kia. Anh có lạnh không. Để tôi bảo lấy củi lò sưởi anh sưởi.

Rồi nàng gọi vú già lấy củi và bảo đun nước pha cà-phê.

Một lát sau, Dũng ngồi bên lò sưởi, hai tay xoa hơ trên lửa, đưa mắt nhìn quanh, nói:

— Ở đây ấm áp nhỉ?

Thảo ân cần hỏi:

— Bấy lâu anh ở tỉnh nào?

— Tôi không nhất định ở đâu, thành thử không viết thư cho anh chị biết được.

— Thế tối nay anh về chuyến lâu nào?

— Tôi về đây bằng thuyền. Ở bãi Yên-phủ lên thì vào ngay đây.

Hai vợ chồng ông giáo Lâm ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

— Anh chị ngạc nhiên cũng phải.

Rồi Dũng bảo hai người ghé lại gần nói nhỏ mấy câu.

Lâm nói:

— Anh mà làm việc ấy à?

Dũng cười:

— Việc gì mà chẳng làm được. Việc nào có thể ra tiền, giúp được bọn đồng chí, tôi đều coi là tốt cả.

Rồi Dũng rút hộp thuốc lá, mở lấy một điếu đánh diêm châm lửa hút. Thảo nhìn hộp thuốc lá để trên bàn, nói:

cho Dũng biết mailà ngày cưới Loan, nhưng nàng giữ lại ngâm nghĩ:

— Hay là Dũng về đây vì Loan, vì biết tin mai Loan về nhà chồng.

Rồi nàng nhìn Dũng, nhìn cái áo lơ để ở vành ghế ướt đầm nước mưa, đôi giày bầm dầy bùn của Dũng, lăm bằm trong mồm:

— Yêu nhau đến thế kia à?

Bỗng Lâm đột ngột bảo Dũng:

— Anh về cũng may. Mai là ngày cưới cô Loan.

Lúc bấy giờ Dũng ngồi quay mặt vào lò sưởi, nên Lâm và Thảo không thấy vẻ đau đớn thoáng qua nét mặt chàng. Dũng cố lấy giọng bình tĩnh nói:

— À, mai là ngày cưới cô Loan. Có phải lấy Thân ở Thái-là không?

Thảo chưa kịp trả lời thì có tiếng chuông ở cổng và tiếng người gọi:

— Vú già ơi...

Thảo lắng tai:

— Tiếng ai như tiếng cô Loan.

Bỗng Dũng đứng thẳng lên như cái máy, vẻ mặt lo sợ. Thảo hỏi:

— Anh làm sao thế?

Dũng nói:

— Cô Loan đến thật à? Tôi lạy chị đừng để cho cô ấy vào. Làm thế nào bây giờ?

Thảo nói:

— Hay anh tạm lánh sang bên buồng ngủ.

(Còn nữa)

Nhật-Linh

CÁC QUÝ-KHÁCH HỜI CHO ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYÊN CHẤT

HIỆU CON VOI

1 lạng, 3 gr. 0\$20, 1 tá 2\$00, 10 tá 18\$00
 1 lạng, 6 gr. 0.30, 1 tá 3.00, 10 tá 27.00
 1 lạng, 20 gr. 0.70, 1 tá 7.00, 10 tá 63.00

PHÚC-LỢI

79, PAUL DOUMER - HAIPHONG
 BÀN BUÔN VÀ BÀN LẺ

Đại lý: MM. Phạm-hạ-Huyền, 36, Rue Sabourain, Saigon —
 Đông-Đức, 64, Rue des Cantonnais, Hanoi — Thiên-Thành,
 phố Khách, Namdinh — Phúc-Thịnh, phố Gialong, Huế.

BƯC THU' NÊN ĐOC

Dương-Son, le 28 Août 1933

Monsieur LÊ-LÂM, chargé de l'École de Dương-Son à Faifo
 à Monsieur Nam-thiên-Đường, Médecin à Hanoi.

Thưa ngài, tôi chuyên nghề lao tâm, tinh thần hao tổn, khí huyết suy kém, ăn ngủ ít, hay nhức mỏi, đau lưng, đau mình, tê chân, mỗi gối, tinh lực kém, thân thể gầy còm, tôi đã dùng hết các thuốc tây, thuốc lâu, thuốc ta, mà chẳng công hiệu gì cả, lúc khi tôi dùng thứ thuốc "BÁCH-BỘ-THIỆT HUYẾT số 25" của ngài, (giá 1\$50) thì thấy trong mình khỏe mạnh, tinh thần thịnh vượng, khỏi hết các bệnh, thực là thứ thuốc rất quý, tôi đã giới thiệu cho nhiều người dùng thứ thuốc ấy, mà đều được công hiệu cả, vậy có mấy lời cảm tạ ơn ngài đã có công nghiên cứu chế ra món thuốc rất quý ấy. Kính thư, LÊ-LÂM.

Xin giới thiệu: thuốc này có bán tại Nam-thiên-Đường, 46, phố Phúc-Kiến, Hanoi — Mai-Linh, 62, Cầu-đát, Haiphong. — Chi điểm 140, phố Khách, Nam-Định — Tân-phúc-Hòa, 80, phố Ninh-Xá, Bắc-Ninh — Rạng-Đông Việt-trí Bảo-hưng-Long, Phú-Thọ — Nguyễn-Long, Ninh-Bình — Vĩnh-hưng-Tương, Vinh, Vĩnh-Tường, Huế — Thanh-Thanh, 88, Pellerin, Saigon, và các đại lý khắp các tỉnh xứ Đông-Đương

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

Đại hội nghị kinh tế và tài chính

Saigon — Đại hội nghị kinh tế và tài chính họp hôm 4.12 đã bầu xong ban trị-sự:

Chủ tịch: M. Malpuech, — phó chủ tịch người Pháp: M. Lachetrotiere, — phó chủ tịch người Nam: M. Nguyễn-vấn-Vĩnh. Thư-ký: M.M. Neumann và Trần-vấn-Khá.

Ông Bùi-ngọc-Ái bị 500f phạt

Hanoi — Phiên tòa Trưng trị vừa rồi đã xử xong vụ báo Union Indochinoise. Ông Bùi-ngọc-Ái, quản-lý báo ấy bị kết án 500f tiền phạt.

Việc sửa đổi thuế riêm, thuốc lá, thuốc

Bắc, thuốc Nam

Saigon — Sau khi bầu xong ban trị-sự, Đại hội nghị đã ủy một tiểu ban nghiên cứu việc sửa đổi thuế riêm, thuốc thuốc lá, thuốc Bắc, thuốc Nam v.v.v., và việc quảng cáo cho gạo Đồng-dương.

Việc cho các quan lại về hưu năm 1935

Phủ Thống-sứ hiện đang thu tập những lý lịch cũ các quan lại ngạch cai trị và ngạch tư pháp và lý lịch của các quan lại đủ lệ về hưu, hoặc chưa đến hạn và tuổi về hưu nhưng xét ra bất lực để sang năm 1935 cho về hưu.

Chức Giám-đốc phòng chính-trị

Ông Grandjean ở Pháp sang sẽ thay ông Marty, Giám-đốc phòng chính-trị Đông-dương tại phủ Toàn-quyền. Ông Marty quyền chức Khâm-sứ Ai-lao thay ông Entrope về nghỉ bên Pháp.

Hội Phật-giáo mới thành lập

Hanoi — Hội Phật giáo do những nhà trí thức có nhiệt tâm về công việc chấn hưng đạo Phật lập lên đã được quan Thống-sứ duyệt y.

Trụ sở ở chùa Quán-sứ 78 Richaud.

Hội theo đuổi những mục đích sau này:

1. Tổ chức một ban giảng giáo để dạy

HỘI CHỢ NĂM NAY

Trước ngày Hội chợ mở cửa, muốn được rộng thì giờ kén chọn các hàng tơ lụa, len dạ kiểu mới rồi tay chắt còn ăn hạn với vàng, các quý-bà, quý-cô nên sửa soạn từ nay. Đứng trước cái ý muốn này, chúng quén thăm tạ cái thịnh tình của các quý-bà quý-cô đã chiếu cố hàng năm, thì kể từ 1er cho đến 15 Novembre

TIỆM CHÍNH BOMBAY, 89, Hàng Khay
BÁN CHIÊU HÀNG

**MAISON
NHUAN-OC**

ARCHITECTURE
(Avant-Métré et métré définitif)

Mười bảy năm chuyên về kiến trúc theo luật vệ - sinh thành phố Hanoi. Đã có bốn trăm kiến trúc của bản-sở vẽ, mà đã xây tại Hanoi và các tỉnh xin tính giá hạ

Siège : 168, Rue Lê-Lợi, Hanoi
Succursale: 63, A Mre Joffre, Thanh-Hoa

các tăng tục hội viên học kinh Phật.

2. Giảng kinh mỗi tháng hai lần: mồng một và rằm, cho các hội viên và thập phương nghe.

3. Phiên dịch những tôn chỉ và chân lý của Phật giáo ra quốc âm rồi in thành sách, báo để Phật lý được xướng minh và truyền bá xa rộng.

Chấn-hưng Phật-giáo

Bắc-giang — Hôm 2.12, một đoàn đại biểu hội Phật-giáo gồm các ông Nguyễn-năng-Quốc, chánh hội trưởng, Đông-phố Phạm-mạnh-Xứng, thủ-quy, Bùi-xuân-Thành, hội viên, Lê-Dư, quản lý, sư cụ chùa Tê-cát (Hà-nam) và hai vị sư chùa Quán-sứ đã lên Bắc-giang yết kiến sư tử chùa Vĩnh-nghiêm, một vị cao tăng đã từng đào tạo được nhiều học trò hiện nay làm chủ các sơn môn khắp Bắc-kỳ.

Sư tử Vĩnh-nghiêm nhận lời giúp hội Phật-giáo về đường chuyên môn và về chủ tịch cuộc hội nghị các sơn môn mở tại chùa Quán-sứ ngày 17 tháng một ta này.

Các hàng tơ bỏ chợ tơ phố hàng Đào

Hanoi — Vì thuế tơ lụa bị đánh cao

quá, nên các hàng tơ (Bưởi và Vạn-phúc) bỏ chợ tơ hàng Đào, không đến đầy họp nữa. Họ đã lập chợ tại làng Vạn-phúc, cách tỉnh Hà-dông hai cây số, cứ phiên là đến đầy họp. Những người buôn tơ Hanoi cũng phải về đây mua.

Thi lấy bằng Vô tuyến trắc lượng hạng nhì

Những ngày 15.16.17 và 18.1.35, tại Hanoi và Saigon sẽ có kỳ thi lấy bằng Vô tuyến trắc lượng hạng nhì (certificat de 2e classe d'opérateur radiotélégraphiste de bord). Thi sinh ít ra phải 17 tuổi.

Hạn nộp đơn đến 26.12.34 (Muốn rõ chương-trình và thể-lệ, xem Quan-báo ngày 22.11.30)

Chim, Giao, Nhánh ra Hanoi

Ba tay quần vợt nhà nghề trong Nam Chim, Giao, Nhánh đã tới Hanoi hôm 8.12 và định lưu lại chừng một tuần lễ để dự mấy cuộc tranh đấu long trọng tại Hanoi, Haiphong và Namdinh nhưng vì điều đình với T. C. — về tiền uong — không xong, nên có lẽ nay mai lại trở về Nam-kỳ.

Đội ban bầu-dục phụ-nữ

Hanoi. — Một đội ban bầu dục (rugby) phụ nữ mới thành lập, đã tranh đấu tại bãi G.M.R. bữa chủ nhật 9/12, có quan Đốc-lý đến chứng kiến. Cầu tướng toàn là đầm và đầm lại.

Giao hạ Chim

Saigon — Tranh giải của Saigon tennis club. Chim đã bị Giao hạ: 6/3, 3/6, 6/3.

Hướng đạo sinh

« Muốn trở nên Hướng đạo sinh — Muốn thành một tập quán — Tăng các câu bé muốn trở nên một người lớn hoàn-toàn ». Đó là đầu đề cuốn *Hướng đạo sinh* của ông Nguyễn-Dương mới xuất bản. Sách giấy 30 trang, giá 0\$10. Bán tại Librairie Nouvelle, Rue du chanvre et Place Négrier, Hanoi.

Thuốc tẩy « Lavencro »

Thuốc tẩy mực Lavencro này là của ông Nguyễn-trác-Vỹ đã theo khoa-học Thái tây sáng chế ra, tẩy rất chóng và sạch sẽ. Sau khi tẩy, giấy không sần bần, vẫn trắng như khi chưa viết. Bán tại 49 Sinh-Fur Hanoi. Giá 0\$3 một hộp.

TIN PHÁP

10 cây vợt đại tài của Pháp

Paris — Sau các cuộc tranh đấu giải quốc tế, 10 cây vợt đại tài của Pháp xếp thứ tự như sau này:

Boussus, Merlin, Martin, Bernard, Feret, Lesueur, Brugno, Gentien, Georges, Journu.

Hội nghị kinh tế thuộc địa khai mạc

Paris — Hội nghị kinh tế thuộc địa đã khai mạc hôm 4.12 tại viện Vĩnh-viên bảo tàng thuộc địa, do quan Tổng-trưởng thuộc địa Rollin chủ tịch, đến dự có các quan Tổng-thống Lebrun, các nhân viên trong Nội các và các đại biểu chính thức của các chính-phủ thuộc địa.

Cinéma PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi

Tuần lễ này:

Chiếu chuyển:

CHAMPIGNOL malgré LUI

Những tài tử Aimé Simon - Girard, Janine Guise-Urban và Branem sắm vai chính. Một phim rất vui, thêm thêm những điệu hát rất hay, ai xem cũng thỏa thích.

Rạp Palace sắp chiếu một phim rất vui, có những điệu hát của lính thủy mà các bạn ao ước được nghe.

LES BLEUS DE LA MARINE

Femendel sắm vai chính.

Cinéma OLYMPIA

Từ thứ sáu 14 đến thứ năm 20 décembre 1934

Chiếu phim:

SON ATESSÉ L'AMOUR

Một phim của nhà dàn cảnh JOB MAY do các tài tử trứ danh như: ANNABELLA, ROGER TRÉVILLE, ANDRÉ LEFAUR, ALERNE, PRINCE sắm vai chính. Chuyện rất hay, rất vui và buồn cười suốt buổi.

NÊN BIẾT PHÁP-LUẬT

Nhiều việc phải mất lắm tiền mà vẫn hỏng là tại không biết làm, hoặc bị lừa; hoặc vì việc mình không có lý cũng mà người ta không chịu nói thật cho mình biết trước. Khi có việc, nên đến bàn trước với ông

TRẦN-ĐÌNH-TRUC Luật-khoa Cử-nhân, một nhà chuyên-môn về pháp-luật đã lâu năm.

Số 5, hàng Gia cũ, Rue des Coirs, Hanoi

(CẠNH BÃI CHỢ HÀNG GIÁ CŨ)

BUỔI TỐI CÙNG TIẾP TỤC 8 ĐẾN 9 GIỜ

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

Hội tư dưới quyền kiểm duyệt của nhà nước về cách tính toán để góp tiền cho thành vốn ở bên Pháp và bên Algérie cùng dưới quyền kiểm soát của Phủ Toàn-quyền Đông-pháp

Vốn của hội đã nộp đủ cả rồi là: 1.000.000 lượng bạc Thượng-Hải và 8.000.000 francs

XỔ SỐ HỘI VỐN CHO PHIẾU TIẾT-KIỆM

Mở ngày 28 Novembre 1934

Chủ tọa: Ông Lưu Cảnh, Hội-Trưởng phòng Thương-Mại Hoa-Kiều ở Cholou (Namky)

Dự kiến: Các ông: Tsat Sang Ye, Vũ Thế Thân cùng Quan Thanh-Tra đương quyền kiểm-soát của các hội tư bản.

5613	Cách thức số 2 - Bộ số 690 đã xổ trúng Ông Lang Hào ở Long Xuyên mới góp có 120\$ nay được lĩnh về.	\$ 500,00
3394	— Nguyễn văn Sang, 78 phố Charron ở Hanoi mới góp được 92\$ nay được lĩnh về.	500,00
2935	— Hồ Môn ở Quinhon mới góp 30\$ nay được lĩnh về.	250,00
9680	— Văn đức Canh ở Hưng Yên mới góp được 34\$, nay được lĩnh về.	250,00
	Hai phiếu số 215, 1227 — không đồng tiền tháng	
	Cách thức số 8 - Bộ số 174 đã xổ trúng	
1508	Ông Nguyễn hữu Thời ở Canho, mới góp được 88\$ nay được lĩnh về.	250,00
	Số số chẵn tiền lợi — Số tiền chia là: 442\$75	
654	Ông Lâm Hàn ở Saigon	422,75
	Cách thức số 5 — Xổ số hoàn vốn gấp bội	
22414	Phiếu này chưa phát hành	
	Cách thức số 5 — Xổ số hoàn nguyên vốn — Bộ số 186	
3045	Ông Vương hữu Kỳ, tổng sự tại Pháp Hoa ngân hàng Hanoi mới góp có 30\$ nay được lĩnh về.	1.000,00
14889 A	Mme Chung thị Diệp ở Cholou mới góp có 5\$ nay được lĩnh về.	500,00
	Hai phiếu số 239, 1172 — không đồng tiền tháng	
	Xổ số miễn góp về cách thức số 5 — Bộ số 1210	
1412 A	Ông Trần văn Thai ở Saigon, mới góp có 5\$ cho phiếu	200,00
6790 A	— Nguyễn văn Hội, 13 phố Courbet ở Soutay mới góp có 6\$ cho phiếu	200,00
7995 A	— Phú hồng Thanh ở Phú Quốc mới góp có 6\$ cho phiếu	200,00
16879 A	— Huỳnh công Sai ở Gia Định mới góp có 1\$ cho phiếu	200,00
16911 A	— Huỳnh văn Nho ở Sadeo mới góp có 1\$ cho phiếu	200,00
16926 A	— Phạm đức Tân ở Haiphong mới góp có 1\$ cho phiếu	200,00

Sáu phiếu trên đây được đổi lấy một phiếu 200

3227, 5926, 9286 Phiếu không góp tiền tháng

Món tiền hoàn vốn gấp bội cho phiếu số 5 về tháng Décembre định là 5000\$

Kỳ xổ số sau nhằm vào ngày thứ sáu 28 décembre.

NU' CU' O'I NU' O'C NGOÀI

HIỆU BÁN SÚNG

CHỦ HÀNG BÁN SÚNG. — Lần này là lần thứ hai họ đến cướp hiệu tôi.
— Ông nên sắm lấy một khẩu súng.

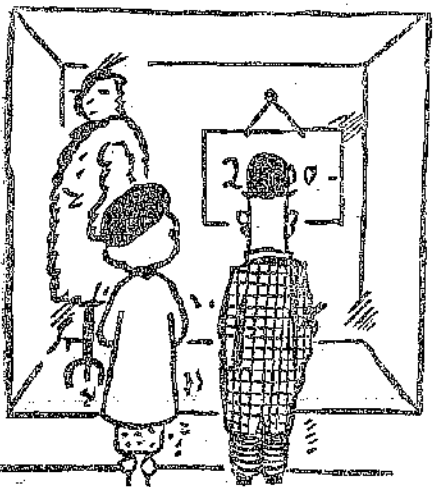
RUC ET RAC

TRONG NHÀ TRÔNG RĂNG

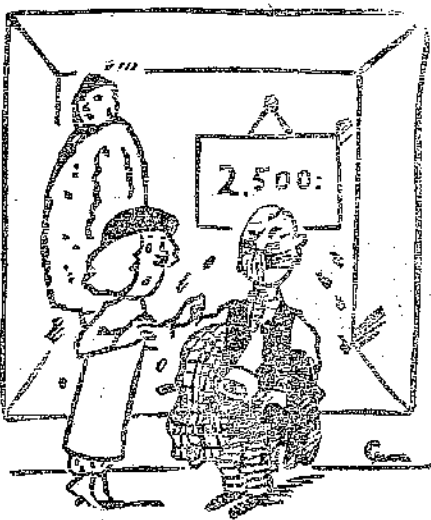
— Ông kêu to quá, to đến nỗi một người ngồi ngoài kia sợ phải bỏ đi.
— Ấy, chính tôi định... Người ấy là chủ nợ tôi.

RUC ET RAC

TRƯỚC CỬA HÀNG BÁN ÁO RẾT

WỢ (nữ) — Câu này, trời đã bắt đầu lạnh rồi đấy nhỉ?

CHỒNG — !!!

DAGENS NYBETER

Cái đầu lâu

(Tiếp theo trang 7)

Đèn tắt. Trong nhà tối om. Tôi đưa tay lên tận mặt cũng không trông thấy. Thao với Lịch nằm sát vào vách, còn Chung và tôi thì ngồi ở mép giường. Không ai nói qua một lời. Tôi nghe hơi thở của Chung thì biết anh ta hồi hộp lắm.

Cái lo ngại dần dần ám đến. Mà sự yên lặng ở gian phòng có nhiều người này lại càng có vẻ khác thường. Chúng tôi cùng hết sức lắng tai, cái đồng hồ đeo tay anh Lịch nghe rõ mồm mọt. Tôi đếm tiếng tích tắc để biết thời giờ, nhưng mãi cũng sinh chán, và trong lòng lúc ấy thấy nôn nao một cách lạ. Tâm linh hình như bị kích thích và hình như báo cho tôi biết trước có một điều ghê gớm sắp xảy ra...

Cò lẽ chúng tôi ngồi đó đã ngót một giờ. Có lẽ lâu hơn nữa; mà tịnh không thấy một tiếng động nào hết. Hai anh Thao và Lịch chừng như đã ngủ, tôi đưa tay định xem họ còn thức không thì bỗng Chung nắm chặt lấy cánh tay tôi, nói sẽ quá đến nỗi tôi phải đoán ra chứ không nghe rõ:

— Im ! nghe !

Tôi chú ý nghe thì quả nhiên thấy tiếng ken két nghiêng rặng thưng. Lúc ấy tôi mới hiểu cái khiếp sợ của Chung. Lúc ấy tôi mới thấy rõ ràng cái ghê rợn của người gặp ma quái. Tay Chung vẫn nắm chặt lấy cánh tay tôi, nhưng hơi run run. Còn tôi thì cứ muốn quát to lên, quát rất lớn để phá tan cái yên lặng ghê gớm lúc đó.

Thấy hơi nóng ở sau gáy, tôi biết hai anh Thao và Lịch đã ngồi dậy. Tôi nhắm mắt nhìn bóng tối đen đặc và mỗi lúc tưởng thấy những hình thù dị thường hiện lên.

Tiếng nghiêng rặng càng lâu càng rõ thêm. Thình thoảng ngưng lại một vài giây rồi lại nghiêng nữa. Đám ngồi trên chiếc ghế gần đó có lẽ cũng sinh nạt đảm: chúng tôi không trông thấy anh, mà đợi mãi cũng không thấy anh báo sao.

Hốt nhiên, từ phía cái đầu lâu, một tiếng quái gờ gào lên trong những tiếng cười nghe sồn tóc gáy. Mọi người đều vùng dậy, tôi không đợi anh Đàm nữa, vớ lấy riềm đánh, mà anh Chung cũng bật đèn bập lên.

Cái đầu lâu lác lư như điên cuồng, và ngay cạnh đấy, một vật đen ngòm đang dấy dụa. Mắt chúng tôi khi đã đỡ chói thì nhận ra đó là một con mèo đen bị giữ trong tay Đàm.

Đám lúc ấy, tay thì giữ mèo trên bàn, nhưng người thì ở dưới gầm bàn. Anh vừa cười vừa lách chui ra, thì vừa

gặp lúc chúng tôi ở cả lại. Con mèo đứng mắt kính hai nhìn chúng tôi. Một con mèo to, đen, mà gầy, lông mọc sớ sác không đều và không mượt.

— Đây (lời Đàm nói) cái quái dị mấy hôm chỉ là ở con vật đối khốn nạn này mà ra cả. Các anh nên nhớ rằng cái đầu lâu vô tri giác kia còn mới, mới luộc xong, vẫn còn hơi thịt... Từ lúc anh Chung mới kể chuyện, tôi đã ngờ thế... Đến lúc xem lại cái đầu lâu với cái cửa sổ không có cánh này, thì tôi đã hơi chắc. Mà bây giờ thì đã nắm được, hi ! đã nắm được « điều huyền bí » ở trong tay.

Cái lo sợ của chúng tôi bây giờ lại đổi ra cái kinh ngạc. Vì có ngờ đâu cả câu chuyện kỳ quái ấy chỉ gay nên bởi con mèo.

Khi Đàm với tôi ra về, bạn tôi cười bảo tôi :

— Tôi đã sợ ngay từ lúc còn ở nhà kia, sợ rằng chỉ gặp chuyện buồn cười thôi, chứ cái « phi thường » là một sự hiểm có lắm. Giá hôm nay đi với anh Nhị-Linh thì câu chuyện này sẽ là câu chuyện khôi hài, mà tên truyện sẽ là « truyện con mèo ». Nhưng lại đi với anh... chắc anh lại soay nó ra thành truyện ghê sợ.

Thế Lữ

TIN THỂ THAO

Sân bóng G.M.R.

Chủ nhật 9.12.34, hai đội con gái chơi bóng bầu dục. Ai cũng tưởng có cuộc tranh đấu võ dầu, sẽ tai, đến nơi mới biết là cuộc các cô... nhẩy cõn.

Người đi xem. — Họ thi nhau ngáp ! Người nào còn thức thì vỗ tay thương hại dùm các cô.

Nữ cầu tướng. — Hiền lành, nhã nhặn, mỗi khi truyền bóng cho người khác thì khoan thai lễ phép như người nói : chị ơi, em nhường bóng cho chị đây này.

Trọng tài. — Thời còi luôn cho đỡ buồn. Bởi thế, sau mỗi một tiếng còi, người đi xem không hiểu tại sao, cầu lương không hiểu sao, cả trọng tài cũng không hiểu nốt.

Mấy ông tổ chức hôm đó nhã nhặn, với công chúng lắm. Họ có vẻ muốn xin với người đi xem :

— Chị em lần đầu ra mắt các ngài, có sơ xuất điều gì, xin các ngài lượng thứ.

Lê ta

THUỐC LẬU

HAY NHẤT

(Thuốc lậu THƯỢNG - ĐỨC)

đã phân chất kỹ-càng bán tại Thượng-Đức, 27, phố Nhà Chung (Mission) Hanoi; nhẹ 2, 4 ve; nặng 6, 8, ve mỗi ve giá 0 \$ 50.

Kiến hiệu trong 4 tiếng đồng hồ, không công-phạt, không hại sinh-dục, hợp phủ tạng mọi người mà bệnh nặng và lâu đến đâu dùng cũng khỏi, trăm người không sai một. Có nhận chữa khoán, không khỏi không lấy tiền, một giá đặc biệt để chiêu khách trong 2 tháng kể từ 10 Novembre 1934. Ở xa biểu tiền cước phí.

THƯ TỬ VÀ MANDAT ĐỀ: THƯỢNG - ĐỨC, Hanoi

CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ Ở CÁC NƠI

CÁC BÀ, CÁC CÔ LỊCH SỰ
BẢO GIỮ CÙNG DÙNG GIẤY
TẬN THỜI CỦA HIỆU.

PUBLIC STUDIO

CHẤN LONG 38 PHỐ HÀNG BÒ
TONKIN HANOI

Đã xuất-bản

Nhiều sách bán tại hội chợ (giấy L số 12 và tại NHẬT NAM, 102, Hàng Gai, Hanoi)

1) Giải anh-hùng võ hiệp tiểu thuyết, chuyên «cổ» thập tam muội giải tử sư hổ mang cứu chàng rồng tử. 1 xu 1 cuốn đến trọn bộ (đó 25 cuốn).

2) Những điều nhà buôn cần biết. Là cuốn sách mà nhà buôn có nó sẽ chỉ có thể làm giàu mà không vỡ nợ. Giấy tốt 1\$00. Giấy thường 0\$40.

3) 3 xu 1 cuốn đến trọn bộ «Vô-Nhật» in lần thứ hai. Qđ ai cũng mua được (17 cuốn trọn).

4) Trọn bộ Hán số tranh hùng (Tây Hán chỉ điển nghĩa) 2\$28 (bia giấy, gáy vải khổ to).

5) Trọn bộ 58 cuốn Cần-long du giang nam điển nghĩa (có hình vẽ đẹp vẽ Thiệu làm của Sơn Non). Bia giấy gáy vải 2\$00.

6) In lần thứ hai bán có 1 hào là cuốn Sách nói về thành phố Hanoi có đủ cả hình ảnh, địa đồ, danh thắng cổ tích, các sở (tòa) các phố, nhà buôn, hội cùng luật vi cảnh, luật đi đường, v.v... Có gởi theo linh hoá giao ngân, xa mua thêm được gởi. Nhật-Nam, 102, Hàng Gai, Hanoi.

OMNIUM Indochinois

5, Boulevard BOBILLOT, 5
HANOI

Nhà chuyên-môn đóng xe-tay đã kinh-nghệm trong 25 năm. Các ngài nên coi chừng những xe rẻ tiền!!!

Hội chợ năm nay

Làm quảng-cáo mà không tìm đến những nhà chuyên-môn, thì không còn gì vô-ích bằng. Muốn được như ý về mọi phương-diện xin mời lại phòng Comptoir de Publicité Artistique thương-lượng. M. NGUYỄN TRỌNG TRẠC BUREAU DU PHONG-HOÀ

XE Ô-TÔ QUẢNG-CÁO

đã bắt đầu chạy từ Octobre 1934 được rất nhiều các nhà buôn hoan nghênh. Tết Nguyên-Đán sắp tới, muốn bán được hàng đi khắp mọi nơi không gì bằng giao hàng bay làm ở Ô-TÔ QUẢNG-CÁO ở ô-tô NGUYỄN-HỮU-THÀNH 208, PHỐ HÀNG BÔNG, HANOI

Whimie

Truyện

Phụ-trương Saigon số 45 «Vấn đề rượu»: ...Groom áo giết người rất mau le, nhưng chỉ trong một lúc... Thi văn. Nếu không «trong một lúc» thì sao gọi là mau le được?

Bí quá

Sao mai số 45, «Không ngờ»: ... Phong dù có tự hi sinh làm vật sở hữu cho đời để mua chiếc được tâm lòng An, Phong cũng vui lòng... Vật sở hữu cho đời là cái vật quái gì thế! mà phải hy sinh như vậy? Thật «không ngờ» lại vô lý như thế.

Cẩn thận

Cũng trong bài ấy: ... Chỉ chờ được dịp dứt giầy đàn nhanh chân chưa kịp ra cửa đi tiền tiền đã bị mấy tiếng tom tom gọi giết lại... Văn «không ngờ» tác giả lại quá cẩn thận nơi rõ ràng như thế!

Ai bảo!

Saigon số 454, «Vụ tự sát kỳ khôi»: ...Viên đội Henda bông cầm groom cắt đứt cổ mình mà chết. Viên đội này sở dĩ lạm quyền như vậy là vì đã dẫn Nhật-hoàng đi sai đường... Giá trước khi tự tử, anh ta

hãy xin phép quan trên mới phải...

Tật lạ

Đồng phương số 5, «Thiên chức của đàn bà»: ... Cũng nên cấm trẻ bắt chước những kẻ có điệu bộ xu nịnh... thân mình còn non nớt, nay tập một ít, mai tập một ít, dần dần thành thói quen, sau hóa ra người tàn tật, hèn hạ...

Thông thái

Tàn tiền «Phóng sự về đời bởi tàu»:

... Tiếng võ tuyến điện máy vẫn đánh luôn tay S. O. S. (sauvez ou nous sombrons), nửa giờ vẫn chưa tàu nào cứu cả...

Không có tàu nào đến cứu cũng đang lắm, vì S. O. S. không phải là «sauvez ou nous sombrons» hay là «saucisses ou saucissons», mà là ba tiếng Anh: Save our soul (sauvez nos âmes)

Bí quá

Loa số 41, «Sống mà yên»: ... Em thế nào ấy, chị ạ... nó cứ làm sao ấy! Ngay từ buổi hôm đó, câu hỏi trên kia lơ mơ thoáng qua trí... không thể tự mình trả lời được...

Làm sao ấy? Thật có trời hiểu!

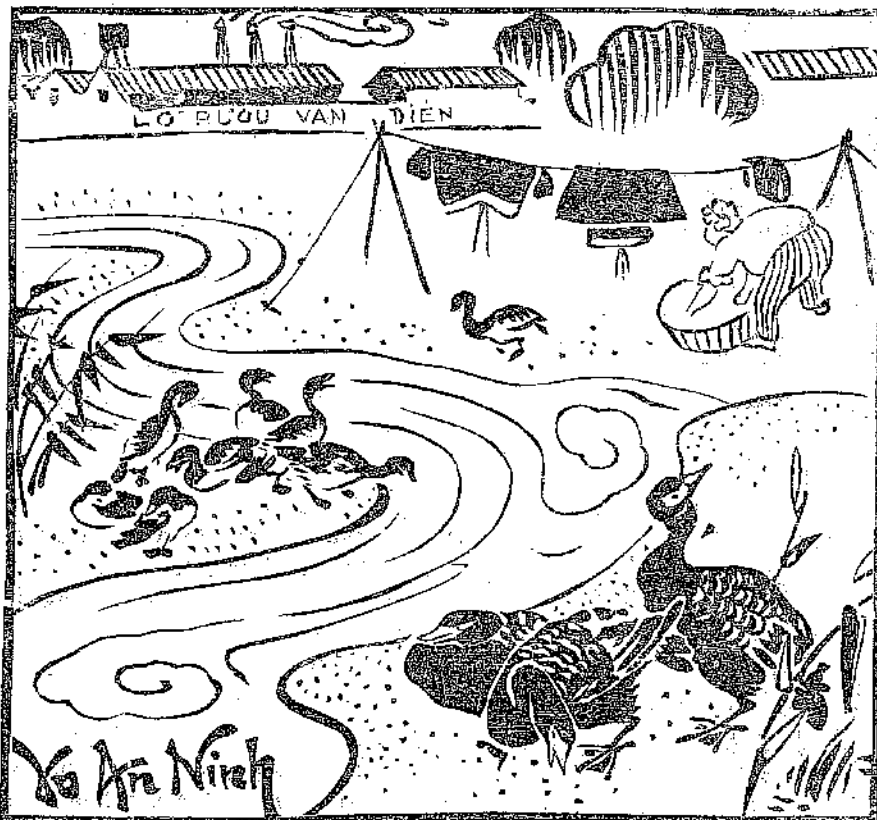
Vấn bí

Vấn số báo ấy, bài «Sống mà yên»: ... Không phải vì dân mà tôi yêu bạn, không phải vì ai mà tôi yêu bạn, không phải vì tôi mà tôi yêu bạn, lại không phải vì bạn mà tôi yêu bạn, tôi càng nghĩ bao nhiêu, càng không hiểu bấy nhiêu. Thế thì có trời cũng không hiểu được! chẳng cứ tác giả.

Ốc với tim

Cũng trong bài ấy: ... Rồi, nếu có cố tìm nữa thì đây tim, cùng óc chỉ thấy dụng bực khải hoàn môn. đính treo, biển đề «ta yêu mình»... cánh cổng vẽ hình bán tay trở, yết: «... khách yêu! gõ vào đây!»... Cứ gõ vào đây! gõ bao giờ thấy đau tim và loạn óc thì thôi!

NHẬT ĐẠO CAO

Ông Bùi Phong Thịch đang lom khom rất Loa ở bên bờ cạnh nơi súp de. Có người rình ăn cắp ngỗng. Các bạn tìm hộ.

ĐÀN BÀ ĐẸP TÂN THỜI AI CŨNG DUNG KEM. PHÂN SAP SA PHÔNG TOKALON

AGENTS MARON ROCHAT ET Cie 45 B^o GAMBETTA HANOI

MAISON FONDÉE PAR M. SOCIÉTÉ ASIE AFRIQUE 3, RUE RICHER PARIS

TOKALON

VIÊN-DÔNG-TÔN-TÍCH-HỘI

HỘI TƯ-BẢN SEQUANAISE THÀNH BA-LE LẬP-NÊN

Công-ty và danh-hiến vốn 4.000.000 phật-lãng một phần tư đã góp rồi.

Hội đặt dưới quyền kiểm-sốt của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp
Đang-ba Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐÈ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở Hanoi — 32, phố Paul-Bert — Giày nói số 892
Sở-Quản-lý ở Saigon — 68, đường Charner — Giày nói số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG NOVEMBRE 1934

Mở ngày thứ năm 29 Novembre 1934, hồi 9 giờ sáng tại sở Quản-Lý, Cochinchine-Cambodge tại số 68 Phố Charner ở Saigon do ông Robert, Thanh-tra Hội chủ-tọa ông Der Thong Vann và ông Nguyễn De du-toạ, cũng trước mặt quan Kiểm-Sốt của Chính-Phủ.

SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ	Số tiền hoàn lại
7528	Lần mở trước: Hoàn vốn bội phần. M. Nguyễn Văn Quý ở Saigon, phiếu 500\$00.	2.500\$
Lần mở thứ hai: hoàn nguyên vốn		
8.255	M. Phòng Đắc, ở Vinh Thanh Văn, Rachgia . . .	200\$
17.150	M. Henri Sainte Colombe, Kho-bạc Haiduong . . .	1.000\$
18.448	Mlle Lê thị Qui Nhon, Douanes et Régies Tourane.	200\$
21.528	M. Đặng Văn Hoàn, An Nhơn Xá, Giadinh . . .	500\$
25.945	M. Hồ phúc Phố ở Bèc-Hậu, Vinh	200\$

SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ	Số tiền hoàn lại	
		Cột thứ nhất	Cột thứ hai
Lần mở thứ ba khỏi phải đóng tiền tháng			
Những người có tên sau đây trúng số được lĩnh phiếu miễn trừ, trị giá kê ở cột thứ hai, có thể bán lại ngay theo giá tiền kê ở cột thứ nhất:			
8.834	M. Đỗ ngọc Lâm, 22, rue des Cordonniers, Haiduong	260\$ 00	500 \$
11.817	M. Lê Văn Tôn, 14, Bd Đông Khanh, Hanoi . . .	102\$ 80	200 \$
14.810	M. Tài Mieng, 9 rue Heurteaux, Saigon	256\$ 00	500 \$
17.936	M. Vũ Hiếu, 22 rue Ngọc Lam, Gia Lâm	101\$ 60	200 \$
19.648	Mme Nguyễn thị Miêu, 210 rue Hành Kênh Haiphong	101\$ 60	200 \$
23.797	M. Trần ngọc Can, Phanthiét	504\$ 00	1.000\$
25.991	M. Vũ Văn Trâm, 42 rue Durantou, Hanoi.	100\$ 40	200\$

Những phiếu sau này: 5.959-A; 5.959-B; 10.400; 12.627; 2.545; 3.395-A; 3.395-B; 1.826 không được dự các cuộc xổ số vì bầu tháng chưa đóng.
Ký mở số sau định vào ngày thứ bảy 29 Décembre 1934, vào hồi 9 giờ sáng tại sở tổng-cục, ở số 32, phố Paul Bert Hanoi.
Món tiền hoàn lại về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Décembre 1934 định là:
5.000\$ cho những phiếu 1000\$ vốn
2.500\$ " " 500\$ " "
1.000\$ " " 200\$ " "
Phiếu số 8.538 đề nhằm là chưa góp tiền tháng về kỳ mở số tháng Octobre 1934 thì nay người có phiếu M. Va Yeur, làm ruộng ở Kompeng Cham đã lĩnh về một phiếu miễn trừ trị giá 200\$00, có thể bán lại ngay lấy 101\$60.

MÙA RẾT NÀM NAY

NÊN ĐẾN HIỆU

CỤ CHUNG

100, Rue du Coton, Hanoi

Mua áo Pull-over laine, vì là một hiệu đã từng kinh nghiệm trong mười năm về nghề dệt áo laine. Áo Pull-over CỤ CHUNG làm toàn laine tốt, bền, giá phải chăng. Các ngài sẽ nhận ra rằng, không hiệu nào có những kiểu áo đẹp như CỤ CHUNG.

CÓ: PHÒNG SOI ĐIỆN VÀ CHỤP ẢNH ĐIỆN

“Rayon X”

CÓ: NHÀ HỘ SINH VÀ NHÀ DƯỠNG BỆNH

167, Boulevard Henri d'Orléans, (đầu ngõ Trăm mới)

BÁC-SY LUYỄN 8, Rue de la Citadelle
8, Phố Cửa Đông sau-Nhà-Hỏa, giày nói: 304
Chuyên-trị bệnh trẻ con, bệnh da bì.
Đủ máy điện để chữa mọi bệnh

BÁC-SY CHUÔNG 167, Bd Henri d'Orléans
Đầu Ngõ Trăm mới, giày nói: 772
Chuyên-trị các bệnh da phổi. Có máy bơm hơi ép phổi (pneumothorax artificiel) để chữa bệnh lao.

Le Stylos Vastyl 32

MARBRE 11 c/m PLUME EN OR 18 CARATS prix: 2\$20

LE STYLOS J.M. PAILLARD N.K.

GIÁ TIỀN MƯỢN SÁCH

1 tháng 0\$70 — 3 tháng 1\$75
6 tháng 3.50 — 12 tháng 7.00

NAM-KÝ THU-VIÊN, 39, phố Bờ Hồ — Hanoi

TIÊU-THUYẾT CẬU TÁM-LỘ ĐANG IN
CHUYÊN CHỮA BÚT MÁY VÀ ĐÓNG SÁCH

Một cách làm cho người mạnh khoẻ luôn

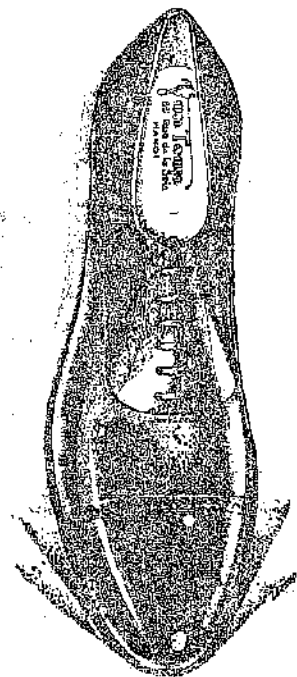
Ăn uống ngon miệng dễ tiêu, biết đói, tức là trong người mạnh khoẻ, vô bệnh. Năm mới các ngài thấy trong mình ăn không tiêu hay là nôn ọ, đầy hơi, đau tức, đau bụng; các ngài nên mua ngay một lọ Gastrol 0S40 ở hiệu thuốc tây Vũ-Dỗ-Thin pha uống một cốc là khỏi ngay. Thuốc này mới phát minh, hợp với phủ tạng người Annam, rất bổ cho hệ tiêu hoá, chữa được nhiều người khỏi bệnh dạ dày và đau bụng kinh niên.

NẾU NGÀI MUỐN MUA HÀNG TỐT, ĐẸP, GIÁ HẠ

NÊN LẠI NGAY

VẠN-TOÀN

95, PHỐ HÀNG ĐÀO — HANOI

GIÀY ĐÓNG SẴN đủ các kiểu tân thời 1934, nhiều thứ da mới rất đẹp và bền, đế da tây hoặc đế cao xu, đủ các số chân từ 36 đến 42 để các ngài chọn cho được vừa ý, khỏi đau chân. Ngài nào ở xa không tiện về Hanoi xin viết thư về hỏi Catalogue 1934-1935 hoặc cho người nhà về mua hộ, nếu rộng chật không vừa ý có thể mang về đổi được cho thật bằng lòng mới thôi, bản hiệu xin vui lòng chiếu ý các quý khách. Giá từ 3\$50 trở lên. Cùng một giá, giày của bản hiệu bao giờ cũng tốt, đẹp và bền hơn mọi nơi vì bản hiệu cốt bản cho nhiều và được lòng tin cậy của quý khách. GIÀY BƠ CHÂN xin tùy kiển tính giá phải chăng.

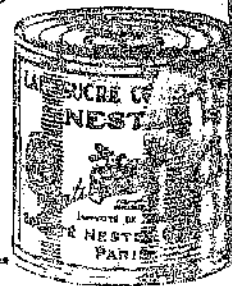

SỮA NESTLÉ

HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

BỘC QUYỀN BÁN cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, vân vân
ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-miêu

Nếu khi ngứa mắt, hay mắt đỏ, mà giở lấy hai giọt thuốc đau mắt **COLLYRE JAUNE** của bác-sĩ CAZAUX vào mắt, như hình theo đây thì tự khắc tránh khỏi được bệnh đau mắt.

Nhà nào cũng cần phải trữ sẵn một lọ thuốc đau mắt **COLLYRE JAUNE** của bác-sĩ CAZAUX

Chớ mua lầm những thứ thuốc giả hiệu, chẳng ăn thua gì, lại nguy hiểm nữa.

THUỐC ĐAU MẮT
COLLYRE JAUNE
CỦA BÁC-SĨ CAZAUX

CÓ BÁN Ở CÁC HIỆU BẢO-CHẾ LỚN, VÀ Ở HIỆU

CHASSAGNE

59, RUE PAUL BERT, 59 - HANOI

BROUSMICHE

39, B^d PAUL BERT, 39 - HAIPHONG